

σπανίως) Τιάκου (έχει καλώς έλαβα, ευχαριστώ) Αντ. Ν. Παβ. (έλαβα, ευχαριστώ) Δοξάρα της Νίνας (έλαβα το Καταστατικό του Συλλόγου και εύχομαι πάσαν ευδοκίμησιν) Παροιμία των 'Ηρώων (το άμαρτωτό και κατεργά είνε λέξι; που συνειθίζεται πολύ εις την ποιήσιν ναί, τον θάνατον της φίλης μας τον έμαθα τότε και μάλαστι τον άνιγγελα) Ίριδα (την καϊκή μου την βλέπει σήμερα) Δόξαν των Ψαροών (έχει καλώς περιμένω) Ήρωα Βελισσαρίου (χαίρω πολύ) Ζακυνθινήρ Ναυτοπούλα (έστειλα) Χρυσάλλιδα (εύχομαι επιτυχίαν εις όλα) Κόρηι του Ναυτικού, Σεπερμένον Λόφρον, κτλ. κτλ.

Εις δόξας επιστολάς έλαβα μετά την 1ην Ιουνίου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Συνέχεια του 15ου Διαγωνισμού Δύσεων
 'Απριλίου—Ιουλίου

Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 1 Αύγουστου.

351. Δεξίγραφος
 Το πρώτον μου είνε πρόθεσις;
 Με τάλιό μου όμιλεται
 Κ' εις των βιβλίων την αρχήν
 Το σύνολον θά ιδήςτε.

Έστάλη υπό της Φιλελευθέρας Έλληνίδος

352. Στοιχειοτόνογράφος
 Είμαι εκσιλευς άρχαίος
 Όπως έχω εάν μείνω
 Αν τον τόνον αναϊβάσας
 Κ' ένα γράμμα μου άλλάξας
 Ένδουμ. ιερών θά γίνω

Έστάλη υπό της Βουλγαρομάχου Έλληνίδος

353. Αναγραμματισμός
 Είμ' ένας θεός άρχαίος
 Άλλ' αν μ' αναγραμματίσης,
 Πατριάρχου υιών θά κήρης
 Της Γραφής και θάπορησις.

Έστάλη υπό της Ωραίας Γαλατίας

354. Αίνιγμα
 Εις αυτό που ζητείς τώρα
 Ένα γράμμα αν παρεβέσας,
 Γνωστόν οήτορα 'Αθηναίων
 Εύκολα θάποτελέσας.
 Αν το ίδιο πάλι γράμμα
 Του το βάλης γιά κεφάλι,
 Ένα πράγμα σιδερένιο
 Όπου δένει, θά προδάλη.

Έστάλη από το Ζλάπ.

335. Τρίγωνον
 * * * * * = Μούσα.
 * * * * * = Θεά.
 * * * * * = Μίτηρ άρχ. ήου.
 * * * * * = Σύνδεσμος.
 * * * * * = Άνήρ.
 * * * * * = Φωνήν.

Και καθέτως τά ίδια.

Έστάλη υπό του Άρχιμήδους

356. Γενία
 + * * * *
 * + * * *
 * * * * *
 * + * * *
 * * * * *
 + * * * *

= Νήσοι του Αιγαίου.

Καθέτως ώρα του έτους.

Έστάλη υπό του Δοξακμένου Γιούκτα

357. Έπιγραφή
 Η Ρ Ε Π Υ Η
 Α Ι Ε Ν Α Φ
 Ε Ξ Ε Ο Ρ Π
 Ν Ω Τ Ι Ε Χ
 Ν Κ Ι Κ Α Κ

Ζητείται ή ανάγνωσις της Έπιγραφής ταύτης.
 Έστάλη υπό της Ένδοξου Κωνολεούσου

358—362. Μαγικών γράμμα
 Τη άνταλλαγή ενός γράμματος έκαστος των κάτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου, πάντοτε του

αυτού, να σχηματισθούν, άνευ άνταγραμματισμού, άλλαι τόσαι λέξεις:

Ταύρος, βύθος, βήτα, βοβός, δαου.

Έστάλη υπό του Όλυμπίου Διός

363. Άκροστιχίς εξ άντιθέτων
 Να εύρεθούν άντιθέτα των κάτωθι λέξεων ταύτα, ώστε με τάρχικά των να σχηματίζονται πόλις της Ελλάδος:

Φώς, πλούσιος, πλησιάζω, ξηλώνω, πρώτος, νίκη.

Έστάλη υπό της Έλπίδος της Ελλάδος

363. Φωνηεντόλιπον
 δρ - γρον - τ - δρ.

Έστάλη υπό Μαριέττας Ε. Σβορώνου

365. Γρίφος
 Μή! Μή! — άφ — τό.
 Έστάλη υπό του Τιάκου

ΛΥΣΕΙΣ
 των Πνευματικών Άσκήσεων του φύλλου 15

172. Κομήτης (κόμη, τίς.)—173. Σιδών (σύ, Δών.)—174. Ό Έλατος, ή Έλάτη.

175. ΚΕΡΥΚΡΑ 176. ΔΡΑΜΑ ΠΕΥΚΗ ΠΙΘΟΣ ΚΩΣ ΚΡΗΤΗ Ν ΟΙΝΟΣ ΙΘΑΚΗ

177—179. 1. Άπληστον το κέρδος. 2. Μελέτη το πάν. 3. Άόρατον το μέλλον.—180—184. Διά του Θ: νόθος, Οάσος, βάθος, Άθάμιας, Θεός.—185. ΜΕΣΟΣΤΙΧΙΣ (λίμνη, ήμΕρα, νόσος, όμοι, δύσι; ούτος, όσιτος, καχύ; ίσος, λός.)—186. Έπο βραβύ; εις την άπόφασιν και ταχύς εις την έκτέλεσιν.—187. 'Ηράτριά οράπτι ενδύματα (οράν τρία-ράπτει εν δι-μάτα).

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης δια να περάσετε όφεία τας διακοπάς

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οί εξής: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 έκαστος και ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 δια το Έσωτερικόν, και δρ. 1,30 δια το Έξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οί εξής: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 έκαστος.

(Οί Τόμοι της Α' Περίοδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος εξηντήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: των έτών 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ών έκαστος τιμᾶται: 'Αδέτος δρ. 3—Χρυσόδ. δρ. 6. Διά τας έπαρχ. αδέτος 3,50, χρυσ. 6,50, Διά το έξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: των έτών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ών έκαστος τιμᾶται ελευθερος ταχ. τελών: 'Αδέτος δρ. 7—Χρυσόδετος δρ. 10.

Τόμοι 10: των έτών 1906 έως 1915, ών έκαστος τιμᾶται: 'Αδέτος, δρ. 8—Χρυσόδετος, δρ. 10.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 [15'—133]
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»
 Δροβή εν Πειραιε σόλλογος υπό την έπωνμίαν «ΝΙΚΗ» σκοπών την διάδοσιν της «Διαπλάσεως» και συμμετοχήν εις το δημοψήφισμα αυτης. Συνδρομή ετήσια 1, 50' εξαμηνος 0, 80' τρίμηνος 0, 50. Διεύθυνσις: Άπόστολον Άθελόπουλον, Ύψηλάντου 172, Πειραιά.

Ό Πρόεδρος: Άστγή της Νίνας.
 Ό Ταμίας: Άστγή της Δόξης.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
 ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 δσαν αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλάδιον, ελήφθησαν από 1—7 Ιουνίου

ΑΘΗΝΑΙ: Α. Κ. Παπαθέου, Α. Ι. Παπιάς, Π. Α. Ψόλλογλου, Ν. Μαστοράς, Ι. Γ. Χιδήρογλου, Ε. Κ. Βαρουδάνης, Χ. Α. Άστράς, Ειρήνη Γ. Μενιδιάτου, Α. Σλιττ, Ο. Μπάουμαν, Α. Φοιντεριαν, Γ. Όλοσεν, Ρ. Βαρβαλίλεο, Ε. Χάρτμαν, Ο. Πέττερ, Χ. Χριστιάνσεν, Ρ. Χριστιάνσεν, Β. Γ. Τσακίρης, Ι. Θ. Μπάρια, Αικ. Α. Κοριτζή, Π. Π. Καρανίκας, Μ. Λαμπρινός, Άγγ. Α. Τεράκης, Άλεξ. Ι. Κ. Ιουαννίδης, Έλένη Χ. Σπηλιοπούλου.

ΑΔΗΚΟΝΤΟΥΖΙΟΥ: Ι. Σ. Κωνσταντόπουλος

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Α. Α. Παπαδημητρίου.

ΒΟΛΟΥ: Σ. Ε. Κάτωκας, Χαράλαμια Ε. Κάτωκας, Χρυσ. Α. Ζήτης.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Θ. Α. Ξανθός.

ΙΓΑΝΝΙΝΩΝ: Ι. Ν. Δέβης.

ΚΑΡΑΙΤΣΗΣ: Ν. Τάσας.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Α. Α. Σκαλισσιώτης, Π. Ν. Λαορέτος.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Β. Φ. Μπουρνέλης.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Κ. Κουτσαμάνης.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ν. Χ. Όλδμπος.

ΟΔΗΣΣΟΥ: 'Ηρώς των Βαλκανίων.

ΠΑΤΡΩΝ: Π. Σ. Καράμαλης, Νάρμισσος.

ΠΕΡΑΙΩΣ: Σ. Η. Σουκιράς, Α. Α. Καλογιάννης, Η. Ν. Μιχαλόπουλος, Μ. Σ. Φοκάς Γ. Α. Μεταξάς, Γ. Β. Άσημακόπουλος, Ι. Κ. Καρανώνος, Μαρία Ε. Χρυσούλακη, Α. Χ. Καραφύλης, Αλου. Σ. Μπουδός.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: 'Ιω. Άθ. Τσιβοβιρίδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
 Όλων των άνωτέρω τᾶ όνόματα ετέθησαν εις την κληρονομία και ελήφθησαν οι εξής δύο: ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Α. ΚΟΡΙΖΗ εν 'Αθήναις, και ΜΙΧ. ΣΠ. ΦΩΚΑΣ εν Πειραιε οι όποιοι ενεγράφησαν δια τρεις μήνας από της 'Ιουλιου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ του τόμου της Διαπλάσεως του 1915, κόκκινα με χρυσά γράμματα, δι' όσους θέλουν να χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια των εις τόμον, είνε ήδη ΕΤΟΙΜΑ και πωλούνται εις το Γραφείον μας. Στέλλονται δε και ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς εμβάζοντας τὸ αντίτιμον, δραχμᾶς 1,75.

6 ΚΩΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ
 Πλησιάζει να εξαντληθῆ

Όλίγα αντίτυπα που μένουν, πωλούνται: 'ετο Γραφείον μας δρ. 3, και ταχυδρομικῶς δρ. 3,50.

Δαρνυγγιωῶν, 'Ωτικῶν και Ρινοφαρνυγγικῶν νόσων
 ειδυκῶς Ιατρὸς
Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 εν Εύρώπῃ σπουδάζας, επί πολλά έτη, δέχεται εν τῇ Κλινικῇ του από 10—12 π.μ. και 4—6 μ.μ. Πλατεία 'Ομονοίας και οδὸς Δούρου 8α

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεις παρασχόν εις την χώραν ήμῶν ύπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικῶ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Έσωτερικῶ Έτησία δρ. 8.— Έξαμηνος » 4,50 Τρίμηνος » 3,50	Έξωτερικῶ Έτησία φρ. 10.— Έξαμηνος » 5,50 Τρίμηνος » 3,—	Διά των Πρακτόρων Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμῶνται έκαστον λεπ. 25
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Όδὸς Εδριπίδου άρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον
Περίοδος Β'—Τόμος 23ος	Έν 'Αθήναις, 18 'Ιουνίου 1916	Έτος 38ον.—'Αριθ. 29

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ
 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

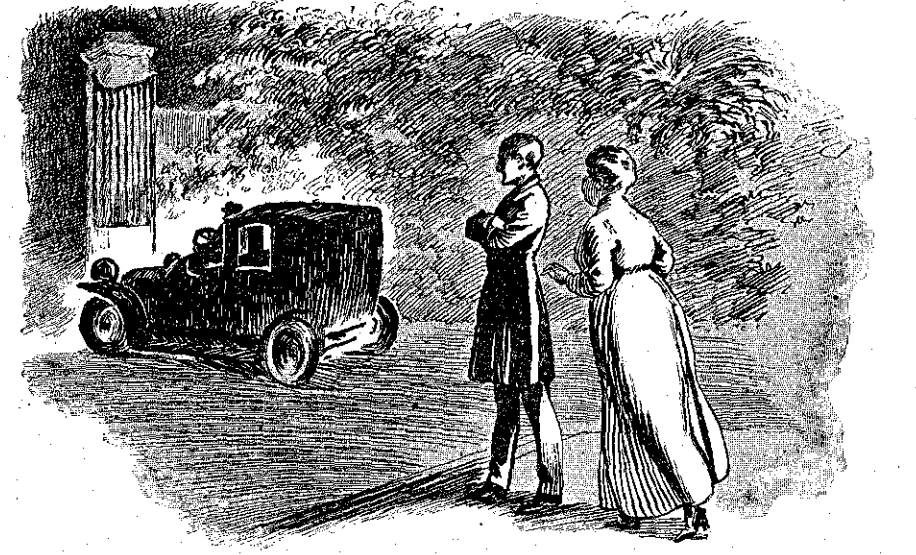
Η πρότασις ήταν τόσο λογική, τόσο φιλόανθρωπη, ώστε οι σερένοι δεν μπορούσαν να την άπορρίψουν. Και κουβάλησαν στα χέρια τον λιπάρυμο άνέμη Έρρικο ως την ιταλική βίλλα του Άγκλας.

Οι περίεργοι τους άκολούθησαν ως την καγγελόπορτα, που άνοιξε και κλείσθηκε μπροστά τους άμέσως. Τότε στάθηκαν εκεί κι' άρχισαν τὰ σχόλια.

—Τί συμβαίνει; ρωτούσαν οι διάβατες, που έβλεπαν το πλήθος μπροστά στη βίλλα.

—Ένας τρελλός! άπαντούσαν εκείνοι, που είχαν ιδῆ τῇ σκηνῇ ετην προκυμαία. Ένα δυστυχισμένο παιδί, που πήγε να σκοτώσει τον καλό μας Άλλο γιατρό.

—Μά έτσι; χωρίς κανένα λόγο;
 —Τρελλός... τί λόγο θέλατε ναχῆ;
 Τον περιποιήθηκε μιὰ φορά ετην Κλι-

«Είστε ευχαριστημένος από μένα ;.. είπε ή Πσιπίτα.»

νική του. Και ξέρετε, οι τρελλοί τους γιατροὺς τους θεωροῦν έχθρούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Στὰ νύχια της τίγρεως.

Μόλις ξάπλωσαν τον Έρρικο ε' ένα κρεβάτι, ετο ισόγειο της βίλλας, ο Άγκλας, βλέπων ότι το παιδί άρχισενά συνέρχεται, μπήκε στο έργαστήριό του, να φέρη γιατρικό για τον άρρωστο. Σε λίγο γύρισε μ' ένα ποτήρι. Μαντεύετε ότι ετο ποτό που περιείχε, έρριξε και λίγες σταγόνες από το περιφημο εκείνο ναρκωτικό, την Ίνδική κανναβι, που συνήθιζε να μεταχειρίζεται. . . Έχρυσε ο ίδιος, δια της βίας, το γιατρικό 'ετο σφικτοκλεισμένο στόμα του γυναικαδέλφου του και τον ει-

πάλι να κλείνη τὰ μάτια του αναισθητος.

Σε λίγο ήλθε κι' ο γιατρός του νοσοκομείου, εζήτητε τον άρρωστο και, αφού άκουσε τη σκηνή που συνέβη ετο δρόμο, άπέδωσε το λήθαργό του σε παροξυσμό έπιληπτικῆς φύσεως. Κατόπιν εδήλωσε, σύμφωνος ε' αυτό με τον Άγκλας, ότι το παιδί, ετην κατάστασι που εύρίσκετο, δεν μπορούσε να μεταφερθη.

—Άμα περάση ή κρίσις, ειπεν ο Άγκλας, θά φροντίσω εγώ να σας τον στείλω ετην αστυνομία.

Οι σερένοι δεν έφεραν καμμιά άντίρρηση. Και αφού εκύτταξαν με θαυμασμό το λαμπρό φιλοανθρωπικό κατάστημα του Άλλου γιατροῦ, που εθυσίαζε την περιουσία του για τους πτωχούς άρρώστους, τον εχαιρέτησαν μ' ευλάβεια κι' έφυγαν.

Έτσι ο Άγκλας, —τι καλοτυχία!— ειχε τώρα ετα χέρια του τον μικρό Άλλα τόσο επικίνδυνο έχθρό του, εκείνον που τον άνάγκαζε να φύγη από τῇ Γαλλία για να σωθη. Έννοείται, ότι ο κακούργος δεν θάφαινε την ευκαιρία χωρίς να παλλαχθῆ από αυτόν' με τῇ συνειθι-

«Μπα!.. σεις; ειπες, Πσιπίτα;» (Σελ. 230, στ. α'.)

σμένη του όμως φρόνησι έσυλλογίσθη, ότι δεν έπρεπε να βιασθῆ πολύ...
 'Ο άλλος γιατρός έφυγε κι' ο 'Αγκλάς έμεινε μόνος, μπροστά στο κρεβάτι, όπου είχαν βάλει τὸν 'Ερρίκο.
 Τὸ κοιμισμένο, τὸ αναισθητο αὐτὸ παιδί, ποῦ τὸ είχε στη διάθεσί του, ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος ποῦ ἤξερε τὰ

«'Ανοίξτε μου !... 'Ανοίξτε μου !...» (Σελ. 231, στ. 6')

μυστικά του, τὰ ἐγκλήματά του, καὶ κάθε τόσο ξεφύτρωνε μπροστά του, γιὰ νὰ τοῦ φράξῃ τὸ δρόμο του. 'Α, μὰ θὰ ἦταν πολὺ ἀνόητος, ἂν δὲν τὸν ξέκανε μιά γιὰ πάντα!

'Εφθανε ναῦξήσῃ λίγο τὴ δόσι τοῦ ναρκωτικοῦ του κι' ὁ μικρὸς δὲν θὰ ξυπνοῦσε πιά ποτέ.

Ναί! ἀλλὰ ὁ κακοῦργος ἤξευρε νὰ προβλέπῃ τὰ ποτελέσματα τῶν πράξεών του. 'Αν ὁ 'Ερρίκος ἔπεφτε στὰ χέρια του, ἂν ἔμπαινε εἰς τὴν Κλινικὴν τοῦ μετὸς λιγυτέρου θορυβῶδη, δὲν θὰ ἐδίσταζε στιγμή νὰ τὸν δηλητηριάσῃ. 'Αλλὰ ὕστερ' ἀπὸ τὴς σκηνῆς ποῦ ἔγειναν στὸ δρόμο, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπέμβασι τῶν ἀστυνομικῶν, ποῦ θανάφεραν βέβαια τὴν ὑπόθεσι εἰς τοὺς προϊσταμένους τῶν, ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ μικροῦ Γάλλου μπορούσε νὰ φανῆ ὑποπίτος.

Μποροῦσε νὰ διαταχθῆ νεκροψία, ἀνάκρισις... 'Οχι, ὠρισμένως, ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ μικροῦ Σομῶ δὲν ἦταν ὁ φρονιμώτερος...

* * *
 'Ενῶ ὁ ψευτο-γιατρός ἐσυλλογίζετο ἔτσι, κυττάζων, μ' ἔκφρασι λόγιου μίσους στὸ πρόσωπο, τὸν κοιμισμένο 'Ερρίκο, ἡ πόρτα τῆς αἰθούσης ἀνοίξε σιγὰ καὶ μιά χοντρή λευκοφόρα ἀπῆκε καὶ τὸν ἐπλησίασε.

— Μπᾶ! σᾶς εἰσθε, Πεπίτα; ἔκαμα ὁ 'Αγκλάς ἐκπληκτος, ἀναγνωρίζων τὴν ἀρχινοσοκόμο του. Τί θέλετε;

'Η 'Ινδιάνα τὸν ἐκύτταξε μιά στιγμή

μὲ τὰ στρογγυλά της μάτια, — μάτια καλοῦ σκύλου, πιστοῦ εἰς τὸν ἀρέντη του, — κι' ἀποκρίθηκε:

— Μοῦ εἶπαν, ὅτι αὐτὸ τὸ καλὸ-παιδί σᾶς ἔθρισε καὶ σᾶς κτύπησε. 'Ηλθα λοιπὸν νὰ μάθω τί ἔτρεξε ἀκριβῶς καὶ νὰ ἰδῶ μήπως ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά μου... Ξέρετε, ἀνησύχησα πολὺ, ἀγαπητέ μου ἀρραβωνιαστικί, ὅταν ἄκουσα, ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ ἤθελε νὰ σᾶς σκοτώσῃ...

'Ο 'Αγκλάς, ποῦ δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου, καὶ μάλιστα τὴ στιγμὴ ἐκείνη, νὰ τὸν ὀνομάζῃ ἢ χοντρο-Πεπίτα ἀρραβωνιαστικί της, ἔτοιμάσθηκε νὰ τὴν διώξῃ. 'Εξαφνα ὅμως μετάνοιωσε, συλλογισθεὶς ὅτι ἡ ἀρσιώσις τῆς ἀνεψιάς τοῦ γερουσιαστοῦ μπορούσε νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ σὲ κάτι.

Τῆς ἔπιασε λοιπὸν τὸ χέρι μὲ προσποιητὴ τρυφερότητα, τῆς τὸ φίλησε καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀληθινὰ εἰσθε πολὺ καλὴ, Πεπίτα! Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ νηυσυχῆσέτε γι' αὐτὸ τὸ ἀσήμαντο ἐπεισόδιον, ἀλλὰ κ' ἔτσι τὸ ἐνδιαφέρον

ποῦ δεῖχνετε γιὰ μένα, μὲ συγκινεῖ.

— Μὰ δὲν εἶνε φυσικὸ, ρώτησε ἡ Βραζιλιανή, νὰ νηυσυχῆσῃ μιά κόρη γιὰ τὸν κίνδυνον ποῦ διέτρεφε ἐκεῖνος ποῦ θὰ τὴν πάρῃ;

— Βεβαίωτατα! ἀποκρίθηκε ὁ 'Αγκλάς χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῆ.

'Η χοντρο-Πεπίτα δὲν ἦταν συνειθισμένη σὲ τέτοιες καλωσύνας ἐκ μέρους τοῦ Γάλλου καὶ, καταχαρούμενη γι' αὐτὴ ποῦ τῆς ἔδειχνε σήμερα, ἐπρόσθεσε:

— 'Αγαπητέ μου ἀρραβωνιαστικί, ξέρετε ὅτι ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ σᾶς ἔχω εὐχαριστημένο καὶ νὰ κάνω τυφλά τὰ θελήματά σας. 'Ετσι δὲν θέλετε νὰ εἶνε ἐκεῖνη ποῦ θὰ γίνῃ σύζυγός σας καὶ θὰ ἔχῃ μιά μέρα τὸν ὄνομά σας;

'Ακριβῶς ἀπ' αὐτὴ τὴν τυφλὴ ἀρσιώσι θὰ ἐπωφελεῖτο τώρα ὁ 'Αγκλάς γιὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σκοπὸ του, δηλαδή νὰ παλλαγθῆ μιά καὶ καλὴ ἀπὸ τὸν μικρὸ Σομῶ. 'Η ἀνεψία τοῦ Γερουσιαστοῦ εἶχε πολλὰ καὶ καλὰς γνωριμίας, ὥστε μπορούσε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— 'Αγαπητὴ μου Πεπίτα, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ποῦ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάμῃ γλυκειά ἤλθε τῶντιν ἢ ὦρα νὰ μοῦ προσφέρετε μιά μεγάλη ἐκδούλευσι.

'Η χαρὰ ἐφώτισε τὸλοστρόγγυλον πρόσωπο τῆς Βραζιλιανῆς.

— Πῆτέ μου! πῆτέ μου γρήγορα! ἐφώναξε, ἐνώνοῦσα τὰ χέρια μ' ἕνα

κίνημα παιδικὸ καὶ γελοῖο πῆτέ μου, τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σᾶς;
 'Ο 'Αγκλάς ἐχαμογέλασεν εὐχαριστημένος.

— 'Αγαπητὴ μου φίλη, ἀποκρίθηκε, πολλὰς φορὲς μοῦ κάματε λόγῳ γιὰ τὸν γιατρὸν Περέζ, πρῶτον καθηγητὴ σας, ποῦ ἔχει τώρα δικὸν τοῦ Φρενοκομείου εἰς τὸν δρόμον τῆς Πετροπούλεως. Δὲν εἶνε ἔτσι;

— Μάλιστα, μάλιστα, εἶπε ἡ Πεπίτα ὁ Περέζ χρεωστεῖ τὴ θέσι τοῦ θεῷ μου καὶ θὰ μοῦ κάμῃ ὅ,τι τοῦ ζητήσω.

— Τότε λοιπὸν, ὑπέλαβε ὁ 'Αγκλάς, θέλω νὰ τοῦ ζητήσετε νὰ πάρῃ εἰς τὸ κατάστημά του αὐτὸ τὸ παιδί ποῦ εἶνε εἰς τὸ κρεβάτι.

— Εὐκολώτατο! ἀποκρίθηκε ἡ φοιτήτρια. Φθάνει μόνον νὰ γίνων ἡ διατυπώσις ποῦ χρειάζονται γιὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ παιδιοῦ εἰς τὸ Φρενοκομεῖον.

— Πῶς; χρειάζονται κ' ἐδῶ διατυπώσις; ρώτησε ὁ κακοῦργος συλλογισμένος.

— Βεβαιοτάτα! μήπως δὲν εἶμαθα πολιτισμένοι ἄνθρωποι καὶ μῆς οἱ Βραζιλιανοί;.. 'Αλλὰ μὴν ἀνητυχῆτε. Μὲ τὸ θεῷ μου, ἡ διατυπώσις αὐτὴς τελειώνουν εὐκολά. 'Ανλαμβάνω ἐγώ.

'Ο 'Αγκλάς ἠσύχασε ὅσο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν εἶχε πῆ ὅμως ἀκόμη εἰς τὴν ἀρραβωνιαστικίαν του τὸ σπουδαιότερον καὶ τὸ λεπτότερον, ἀπὸ ὅσα ἐπρόκειτο νὰ τῆς ζητήσῃ. Καὶ μὲ τρόπο, μὲ προφύλαξι, ἄρχισε:

— 'Εννοεῖται, ἀγαπητὴ μου φίλη, ὅτι ὁ Περέζ θὰ κρατήσῃ αὐτὸ τὸ παιδί ὅσον καιρὸ θελήσω ἐγώ.

— Γιατί ὄχι; ἀποκρίθηκε ἀνύποπτη

«Οἱ νοσοκόμοι τὸν ἔπιασαν...»

ἢ χοντρο-Πεπίτα. Φθάνει νὰ τοῦ κάνατε τὰ ἔξοδα.

Καὶ γιὰ νὰ δείξῃ εἰς τὸν 'Αγκλάς, ὅτι δὲν τοῦ ἔλεγε λόγια τοῦ ἀέρος, ἐπρόσθεσε:

— Πηγαίνω ἀμέσως εἰς τὸ θεῷ μου τὸν Γερουσιαστὴ καὶ εἰς τὸν γιατρὸν Περέζ. Τὸ βράδυ θὰ σᾶς φέρω τὴν ἀδεία νὰ

κλείσετε εἰς τὸ Φρενοκομεῖον τὸ τρελλὸν παιδί, ποῦ ἤθελε νὰ σᾶς σκοτώσῃ.

— Εὐχαριστῶ πολὺ! καταδέχθηκε νὰποκρίθῃ ὁ ψευτογιατρός.

— Καὶ ὁ γάμος μας... πότε θὰ γίνῃ;

— Πολὺ γρήγορα.

— 'Αχ, τί ἀόριστον ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ «πολὺ γρήγορα!»... ἔστειλαξέ ἡ Πεπίτα. — 'Αλλὰ ὁ 'Αγκλάς, εὐτυχῶς γι' αὐτὸν, δὲν ἤλθε εἰς τὴν ἀνάγκη νὰ τῆς δώσῃ κί' ἄλλη ὑπόσχεσι, πῶς θετικὴ καὶ ὠρισμένη, γιατί ἡ Πεπίτα εἶχε φύγῃ κίελα τρέχωντας, γιὰ νὰ βρῆ τὸ θεῷ της καὶ τὸν Περέζ. 'Εβιάζετο τόσο πολὺ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἀρραβωνιαστικί της !..

* * *
 'Ο κακοῦργος, ἀφοῦ ἔβαλε δύο νοσοκόμους νὰ φυλάγουν τὸν μικρὸν κοιμισμένο καὶ τοὺς διέταξε νὰ μὴν ἀφίσουν κανένα νὰ μῆν' εἰς τὸ θάλαμον, βγήκε πάλι ἔξω καὶ πῆγε εἰς τὴν 'Αστυνομία. 'Ηθελε νὰ δώσῃ τὴν ὄψι καλῆς πράξεως εἰς τὸν νεὸν κακοῦργον ποῦ ἐσχεδιάζε.

'Ο 'Αστυνόμος τὸν δέχθηκε μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ τοῦ διέβασε τὴν ἐκθεσι, ποῦ τοῦ εἶχαν ὑποβάλῃ οἱ σερῆνοι. Κατὰ τὴν ἐκθεσι αὐτὴ, «ἕνας μικρὸς Γάλλος ὑποδηματοκαθαριστής, ἀγνωστος, ἐπετέθη ἀναντίως ἐναντίον τοῦ ἱατροῦ 'Αγκλάς, ὁ ἕποιος τὸν ἐθεράπευεν ἄλλοτε εἰς τὴν Κλινικὴν του».

Τὸ παιδί αὐτὸ, ἐπειδὴ εἶχε συχνὰ παρξυσμὸς μανίας, ἀποτελοῦσε κίνδυνον γιὰ τὴν δημοσίαν τάξι. 'Ο 'Αγκλάς λοιπὸν παρακάλεσε τὸν 'Αστυνόμον νὰ τοῦ δώσῃ ἀντίγραφο τῆς ἐκθέσεως, γιατί εἶχε σκοπὸ νὰ ἐγκλείσῃ τὸν ἐπικίνδυνον τρελλὸν εἰς ἕνα Φρενοκομεῖον. Κι' ὁ 'Αστυνόμος τοῦ ἔκαμε τὴ χάρι; χωρὶς τὴν παραμικρὴν δυσκολία.

'Ερδισασμένος μὲ τὸ πολύτιμον αὐτὸ ἔγγραφο, ὁ κακοῦργος γύρισε εἰς τὴν βίλλαν, ὅπου δὲν εἶχε ἄλλο νὰ κάμῃ, παρὰ νὰ περιμένῃ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς Πεπίτας.

'Εν τῷ μεταξῷ πῆγε νὰ ἰδῇ σὲ τί κατάστασι εὕρισκετο ὁ γυναικάδελφός του.

'Οταν ἐπλησίασε εἰς τὸ θάλαμον τοῦ ἱσογειοῦ, ποῦ ἦταν κλειδωμένος, ὅπως εἶχε διατάξῃ, — ὁ νοσοκόμος, ἀπὸ τὴν γυάλινη θύρα, τοῦ ἔδειξε μετὰ τὸν 'Ερρίκο, ποῦ εἶχε ξυπνήσῃ καὶ τρίγυριζε σάν ἀρκουδά μέσα εἰς τὸ κλουβί. Συγχρόνως τοῦ ἐξήγγισε, ὅτι ὁ τρελλὸς, — ἔτσι ἔλεγον τὸ παιδί εἰς τὴν βίλλα, — ἦταν πολὺ ἀνήσυχος ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ξύπνησε. Στὴν ἀρχὴ ἐδοκίμασε νὰ φύγῃ ἔπειτα ἄρχισε νὰ διηγῆται εἰς τὸν νοσοκόμον, γαλλικὰ, ἕνα σωρὸ ἱστορίας, — παραμύθια, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐκεῖνος φυσικὰ δὲν κατάλαβε τίποτα...

'Ενῶ ὁ νοσοκόμος ἔκανε αὐτὴ τὴν διηγήσι, ὁ μικρὸς εἶδε ἔξαφνα ἀπὸ τὰ γυαλιὰ τὸν 'Αγκλάς, ἐξαγριώθηκε φοβερὰ

καὶ ὤρμησε εἰς τὴν πόρτα φωνάζων: — 'Α, εὐ εἶσαι !... τέλος πάντων!, Μὰ ποῦ εἶνε οἱ ἀτυφύλακες;... Θέλω νὰ μάθω ποῦ εἶμαι... Γιατί μ' ἔκλεισαν ἐδῶ-μέσῳ ;... Θέλω νὰ βγῶ ἔξω, νὰ πάω εἰς τὴν 'Αστυνομία... 'Ανοίξτε μου !.. ἀνοίξτε μου λοιπὸν !..

Μὲ μεγάλη ἠρεμία καὶ ἀπάθεια, ὁ 'Αγκλάς ἀποκρίθηκε εἰς τὸν 'Ερρίκο, ὅτι ἦταν ἄρρωστος καὶ ὅτι ὁ 'Αστυνόμος τοῦ τὸν ἄφισε γιὰ νὰ τὸν γιατρέψῃ.

'Ο μικρὸς ἦταν ἀδύνατον νὰ καταλάβῃ τί συνέβαινε. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι ἀκόμη τοῦ ναρκωτικοῦ, αἰσθάνετο φοβερὴ ἐξάντλησι καὶ καρθηβρία ἄλλ' ἀπὸ τὸ μίσος του, εὕρισκε τὴ δύναμι νὰ ὀρμᾷ ἐναντίον τοῦ 'Αγκλάς καὶ προσπαθοῦσε νὰ σπᾶσῃ τὰ τζάμια, γιὰ νὰ τὸν φθάσῃ.

(*Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
 ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΩΡΤΗΝ
 ΤΟΥ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

'Αγαπητοί μου,

Τὸ 'Αρσάκειον τῶν 'Αθηνῶν, τὸ 'Εστωατικόν, ποῦ τὸ διευθύνει ἡ κυρία Μαρία 'Αλεξάνδριδου, ἐτελείωσε προχθὲς τὸ χρόνο του μὲ τὴν συνειθισμένην Σχολικὴν 'Εορτήν. 'Ηταν μιά ὠραία ἀληθινὰ ἐπίδειξι τῆς πρῶτου τῶν μαθητριῶν εἰς τὴν καλλιτεχνία, δηλαδή εἰς τὴν μουσικὴν, εἰς τὴν ἀπαγγελίαν καὶ εἰς τὴν ἠθοποιία. 'Ενα πλουσιώτατον πρόγραμμα ἀπὸ ποιήματα, τραγούδια, κωμωδίες καὶ μουσικὰ κομμάτια, ἐξετελέσθη ἀπὸ 'Αρσακειάδες ὄλων τῶν τάξεων καὶ ὄλων τῶν ἡλικιῶν μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, κί' ὅσοι εἶχαν τὴν τύχην νὰ παρευρεθοῦν τὴν Παρασκευὴν τὰ πόγευμα εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς 'Εταιρείας, τὴν κομψὰ καὶ σεμνὰ στολισμένην, ἐπέρασαν τρεῖς ὥρες ἀπὸ τῆς πῆς εὐχαρίστες. Τὸ εὐτύχημα εἶνε, ὅτι ἐκεῖνον τὰ πόγευμα, δὲν ἔκανε καθόλου ζέστη. Τὰ μεγάλα ἀνοικτὰ παράθυρα ἔφεραν δροσερώτατα ρεύματα ἀέρος, ποῦ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι βρισκεται σὲ ὑπαίθρο. 'Η ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι τὰ ἴδια παράθυρα ἔφεραν καὶ τοὺς κρότους τοῦ δρόμου καὶ κάθε φορὰ ποῦ περνοῦσε τραμ ἢ αυτοκίνητον, καταπνίγονταν ἡ φωνούλες τῶν κοριτσιῶν κ' οἱ ἀκροαταὶ ἔκαναν κωμικὰ κινήματα στενωχωρίας. Νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ κούσῃ τόσο εὐμορφὰ πράγματα ἀπὸ τόσο χαριτωμένα στοματικά !.. Εὐτυχῶς ἦταν στιγμὲς καὶ

περνοῦσαν. 'Επειτα, ὅταν τραγουδοῦσαν ὅλα τὰ κορίτσια μαζί, ἢ ὅταν ἔπαιζε ἡ μαντολινάτα, οἱ κροταὶ τοῦ δρόμου δὲν εἶχαν πιά σημασία.

'Αλλ' ἂς ἔλθουμε εἰς τὸ πρόγραμμα. Τὸ πρῶτον μέρος εἶχε τέσσαρα τραγούδια «ἐν χορῷ», καὶ τὴν «Κυρία Παστακρέμα» τὴ γνωστὴν σὰς μονόπρακτον κωμῶδιαν τῆς «Διαπλάσεως». Τὴν ἔπαιξαν μαθητρίδες τοῦ Προτύπου μικρῆς, ποῦ δὲν ξέρω τὰ ὀνόματά τους. 'Αλλὰ τί ὠραία! 'Η Κυρία Παστακρέμα, ἡ ζαχαροπλάστρια, ποῦ τὴν ὑποκρίθηκε ἡ μικρὰ δεσποινίς Μαρίκα Θεοφιλά, — ἕνα κοριτσάκι μὲ ἀληθινὸν ταλέντον, — εἶχε πολὺ δίκην νὰ λατρεύῃ τῆς μικροσκοπικῆς αὐτῆς πελατίσσης, μολοντοὶ δὲν τὴν ἐπληθύνων. 'Ηταν τόσο εὐμορφῆς καὶ ἔλεγαν τόσο εὐμορφὰ τὰ λογάκια τους ! Τοὺς ἀξίζαν καὶ τὰ φίλια ποῦ ἔπαιρναν καὶ τὰ γλυκίσματα ποῦ ἔτρωγαν ὁλοένα εἰς τὴν σκηνήν.

Τὸ δεύτερον μέρος εἶχε πάλι τραγούδια καὶ ἀπαγγελίας διαλεκτῶν ποιημάτων ποῦ κταχειροκροτήθησαν. Τὸ δὲ τρίτον, ἕνα δικὸν μου μονόπρακτον δραματάκι, τὸ «Εὐρημα», ποῦ τὸ ἔγραψα ἐπίτηδες, κατὰ παράκλησι τῆς κυρίας 'Αλεξάνδριδου, γι' αὐτὴ τὴν εορτήν. Δημοσιεύεται ἀπὸ σήμερα εἰς τὴν «Διαπλάσι» καὶ θὰ τὸ διαβάσετε. 'Αλλὰ δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί ὠραία ποῦ τὸ ἔπαιξαν, ποῦ τὸ ἔζωντανέψαν θὰ ἔλεγα, οἱ πῆς μεγαλοῦσαις 'Αρσακειάδες, γυμνασμένες ἀπὸ τὸν κ. Κοντογιάννην, διπλωματοῦχον τῆς Δραματικῆς τοῦ 'Ωδείου. Τὰ ὀνόματά τους τὰ βλέπετε εἰς τὴν διανομὴν τῶν προσώπων τοῦ μικροῦ μου ἔργου. 'Ολες μ' εὐχαρίστησαν πολὺ πολὺ, ἀκόμη κ' ἡ κόρης μου καὶ ξέρετε, οἱ μπαμπάδες δύσκολα εὐχαριστοῦνται ἀπὸ τῆς κόρης τους...

Χρεωστῶ ὅμως νὰ ξεχωρίσω τὴν δεσποινίδα Περδικάρη, ποῦ ἔκανε τὴ Φαίδρα. Αὐτὸ τὸ κορίτσι ἔπαιζε σάν ἀληθινὴ ἠθοποιός. Τελοσπάντων, εἶχα, σὰ συγγραφεύς, μιά πολὺ μεγάλη εὐχαρίστησι καὶ μολοντοὶ ἡ κυρία Διευθύντρια καὶ οἱ κ.κ. Σύμβουλοι τοῦ 'Αρσακείου ἐνόμισαν χρεὸς τους νὰ μ' εὐχαριστήσουν ποῦ τοὺς ἔγραψα τὸ δραματάκι, μοῦ φαίνεται ὅτι ἐγὼ τοὺς χρεωστῶ μεγαλῆτερες εὐχαριστίες, γιατί μ' ἔκαμαν νὰ ἰδῶ ἕνα ἔργον μου παιγμένο τόσο καλά.

Μετὰ τὸ «Εὐρημα», ἡ μαντολινάτα τῶν 'Αρσακειάδων, ποῦ τὴν διευθύνει ὁ κ. Λάβδας, ἔπαιζε τέσσαρα ὠραίατα κομμάτια κ' ἐτελείωσε μὲ τὸν 'Εθνικὸν Ὕμνον, ποῦ τὸν ἀκούσαμε ὅλοι ὄρθιοι κ' ἐνθουσιασμένοι. 'Ετσι ἔγεινε φέτος ἡ Σχολικὴ 'Εορτὴ τοῦ 'Αρσακείου κ' ἔτσι εἶδαμε τὴ μεγάλην πρόδοτον τῶν μαθητριῶν εἰς τὴν καλλιτεχνία. 'Εγκάρδια συγχαρητήρια εἰς ὅλους καὶ εἰς ὅλες.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΪΔΑΣ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Ο ξένος με τον μανδύαν

— "Όχι, μπάρμπα Ρατκατσά, δεν μπορώ να σε περιμένω περισσότερο! Αν σήμερα βλῶ, ως αυτή την ώρα, δεν έχω πληρώσει τα τρία νοίκια που μου χρωστάς, θά σου κάμω έξωσι!"

Και ο άνθρωπος που έπρόφερε τα σκληρά αυτά λόγια, έχωσε βαθύτερα το καπέλο του και άπεμακρόνθη με ήχηρον βήμα. επί του έλικοειδούς δρομίσκου ενός λόφου, ο οποίος ύψώνεται παρά την ακτή της Μεσογείου, μεταξύ του μικρού λιμένος του Σαιντ-Μαξιμ και του ακρωτηρίου των Σαρδινιέρων.

Ο δυστυχής Ρασκατσάς έπεσε συντετριμμένος επάνω 'ς ένα βραχάκι, από αυτά που περιτοιχίζουν τον δρομίσκον του λόφου, και πιάων το κεφάλι με τα δύο του χέρια, ήχησε να κλαίη όπως κλαίνουν τα παιδιά ή όπως κλαίνουν και οι μεγάλοι, όταν, μετά χρόνια μόχθων και στερήσεων, βλέπουν έξαρνα το άνωφελές των προσπαθειών των και την μεγάλην δυστυχίαν έρχομένην ως κορύφωμα...

Έπειτα, ως να ήθελε να επιθεωρήση, εις μίαν μόνον στιγμήν, όλην αυτήν την ζωήν των ματαίων αγώνων, ο Ρασκατσάς εσήκωσε το κεφάλι του κ' έστρεψε τα βλέμματά του προς ένα χαμηλόν σπιτάκι, το όποϊον άπριζεν εκεί κάτω, εν τῷ μέσῳ σκετεινῶν βράχων, φαγωμένων από τα κύματα.

Είς το σπιτάκι αυτό έξυστε δεκαπέντε τώρα χρόνια, δηλαδή απότου ένυμφεύθη. Είς το καλύδι αυτό, που του είχε φανή ώραιότερο και από παλάτι, την πρώ-

την φοράν που είσήλθε με την γυναίκα του, είχε γνωρίση τας γλυκυτέρας του ώρας και είχε πλάση τα καλλίτερα όνειρα δια το μέλλον...

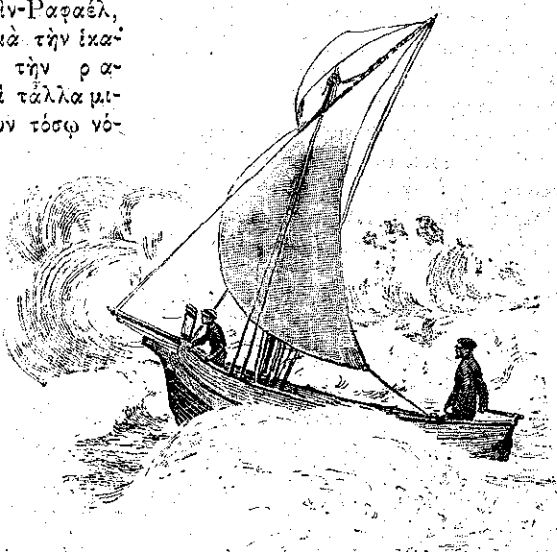
— "Ω, τί εύτυχιμένος που ήτο τότε ο καλός μπάρμπα-Ρασκατσάς, διότι από το Σαιν-Τροπέζ ως το Σαιν-Ραφαέλ, έτσι ώνίμαζαν τον ψαράν, δια την ικανότητα που είχε να ψαρεύη την ρασκασσά (γκόρπαιναν) και τάλλα μικρά πετρώφαρα, που κάμνουν τόσῳ νόστιμην τήν μπουγιαν-μπαλσαν!"

Δεν ύπηρχε, τώντι, εις έκτασιν δέκα λευγῶν επί της ακτής εκείνης, ψαράς ικανότεροζ και τολμηρότερος από τον μπάρμπα-Ρασκατσάν. Κανείς δεν έγνώριζε καλλίτερα από αυτόν την θάλασσαν με τας ιδιοτροπίας της. την δίγνυμην θάλασσαν, πότε γαληνιαίαν, άτάραχην, ώστε να φαίνεται ως μεγάλη λίμνη σαφειρίνη· πότε μανιώδη, άγριαν, ώστε να συντριβή, να κομματιάξη εις μίαν στιγμήν της ώρας ψαρόβαρκες, που όλίγον προτίτερα ώλισθαιναν έλαφρά επί της επιφανείας της.

Δυστυχώς, ο Ρασκατσάς δεν είχε πάντοτε τύχην... Συχνότατα ή τρικυμία του έσπαζε την βάρκα και, δια να την αντικαθιστῆ ή να την επιδιορθώση, ήτο ύποχρεωμένος να θυσιάξη διαμιάς όλας των τας οικονομίας. Έπειτα ή αλιεία, ή οποία τα πρώτα χρόνια διατήρει καλά την οικογένειαν, δεν απέφερε τώρα άρκετά. Είς τας ακτάς εκείνας, άγνωστον δια ποίον λόγον, τα κοπάδια των μεγάλων ψαριών έγινοντο σπανιώτερα. Μικρά μόνον ήμπορούσε να πιάνη τώρα ο καλός ψαράς και αυτά πάλιν ήτο ύποχρεωμένος να τα πωλή επιτοπίως, διότι δεν είχαν πέρασιν εις τας πέλεις.

Δι' όλους αυτούς τους λόγους, και δι' άλλους άκόμη, ή πτωχεία είσήλθε μίαν ημέραν εις το λευκόν σπιτάκι του Ρασκατσά. Την τελευταίαν φοράν που του έσπασεν ή βάρκα, δεν είχε χρήματα να την επιδιορθώση και ο ικανός άλλ' άτυχής ψαράς εύρέθη εις την ανάγκην ναφίση το πρώτον του έπάγγελμα και να μισθώνεται δεξιά και

κόν σπιτάκι του Ρασκατσά. Την τελευταίαν φοράν που του έσπασεν ή βάρκα, δεν είχε χρήματα να την επιδιορθώση και ο ικανός άλλ' άτυχής ψαράς εύρέθη εις την ανάγκην ναφίση το πρώτον του έπάγγελμα και να μισθώνεται δεξιά και

«Ο Τώνης έμενεν άτάραχος ένώπιον του κινδύνου...» (Σελ. 233, στ. β΄.)

άριστερά δια ταπεινάς κηπουρικές εργασίας. Μόλις και μετά βίας εκέρδιζε τώρα τα προς το ζην. Προς έπιμετρον, έπήλθε και μία μακρά ασθένεια της γυναίκας του, ή οποία τον ήνάγκασε να κάμη και χρέη. Και ίδου πως μετά δεκαπενταετίες αγώνας, ο μπάρμπα-Ρασκατσάς έκινδύνευε σήμερα να έξωσθη από το σπιτάκι του, διότι είχε τρεις μήνας να πληρώση νοίκι...

Ένώ έκλαιγε, βυθισμένος εις τας θλιβεράς αυτές σκέψεις, άντήχησεν έξαρνα μία διαυγής φωνή, πολύ γνωστή του, ή οποία τον έκαμε να συνέλθη:

— Καλημέρα, μπαρμπά!... Τί κάνεις εκεί μονάχος;..

Και συγχρόνως, εν άγοράκι δώδεκα έτων έξώρμηθεν από ένα μικρόν έλαιώνα κ' έτρεξεν, ύπερπηδών τα βραχάκια σαν ζαρκαδι, προς τον ψαράν.

— "Α! σ' είσαι, Τώνη; έκαμεν ο Ρατκατσάς, έγειρόμενος άμέσως και σπεύδων να σκουπίση με το χέρι τα δακρυμένα του μάτια.

Με όλίγα πηδήματα, το παιδί εύρέθη πλησίον του και δείχνον μίαν ώραιαν δέξιμην από μιδύδες, που είχε κόψη εις το δάσος, ερώναζε:

— "Ιδές τί ώραία λουλούδια, μπαρμπά!.. Θα τά πάω της μαμμας... Έχει να βγή έξω ένα μῆνα ή καιμίνη!.. Πως θα χαρή να τά ιδῆ και να τά μυρίση! Θα της φανῆ πως πήγε στο δάσος ή ίδια!"

Και ο Τώνης έτεινε την δέξιμην, δια να την μυρίση ο πατέρας του. Άλλ' έ-

ξαρνα εστάθη έκπληκτος και όλη του ή χαρά εκόπη, ως να τον άγγισε με το ραβδί του κανένας κακός μάγος. Είχεν ιδῆ δύο χονδρά δάκρυα που έκυλούσαν εις τα μάγουλα του γέρου ψαρά!

— Μπαμπά! μπαμπά! ερώναζε ο Τώνης σαν τρελός. Τί συμβαίνει πάλι; γιατί κλαίς;..

— Έγώ;... κλαίω εγώ;... Μα σε βεβαίω, ότι κάνεις λάθος... Δεν κλαίω καθόλου!

Κ' ένῶ έλεγεν αυτά, ο καλός Ρασκατσάς έτριψε και πάλιν τα μάγουλά του, αλλά τόσον άδεξίως, ώστε δεν κατόρθωσε τα κρύψη από τον υιόν του όλλα δύο χονδρά δάκρυα, πεσμένα εις τα πυκνά, άσπρόμαυρα μουστάκια του.

Ο Τώνης άρισε τότε της μιμούδες του επάνω εις το βραχάκι, και πλησίασας τον πατέρα του, άγκάλιασε τρυφερά τον λαιμόν του.

— Μπαμπά μου, τῷ είπε, χρυσέ μου μπαμπά, γιατί δεν μ' έμπιστεύσαι μένα; δεν είμαι τώρα πιά 'ένα μεγάλο παιδί, που μπορώ να τά έννοώ και να τά ξερω όλα;..

— "Αν, όπως μαντεύω, έχω καμμιά νέα λύπη, πέ μου την και θα βρω ίσως τρόπο να σε παρηγορήσω... Μίλησε, μπαμπά, σε παρακαλώ!..

— "Αχ, Τώνη μου! καλέ μου Τωνάκη! ερώναζε τότε ο ψαράς, άφίμων επιτέλους να ξεσπάση όλη ή λύπη που τον έπνιγε. Ένώ είμαστέ τόσο πολύ δυστυχισμένοι, θα γίνωμε άκόμη περισσότερο!..

Και με τα κλάματα, διηγήθη τότε λεπτομερώς την σκηνήν, που του έκαμε πρό όλίγου ο σπιτονοικοκύρης του.

— Πως σοῦ φαίνεται, παιδί μου, αυτό; ήρώτηεν εις το τέλος.

Τα δάκρυα άνέβησαν ως τα μάτια του Τώνη' άλλ' έννοών ο γειναίος μικρός ότι έπρεπε να έχη θάρρος για δύο, έφριξε τους γρόνθους του κ' έβαλεν όλην του την δάξιμην δια να μη κλαύση. Έπειτα, ως να μην άντελαμβάνετο την σοβαρότητα της καταστάσεως, είπε:

— "Έλα, έλα, και δεν είνε τίποτε. Δεν ύπάρχει λόγος να πελπισθοῦμε από τώρα. Αυτό μπορεί να διορθωθῆ μια χαρά!..

Ο μπάρμπα-Ρασκατσάς έτένευζεν εν βαθέων και, μετανοημένος που έξε-

μυστηρεύθη άδικα εις τον μικρόν την λύπην του, έπιθύρισε: — Καιμένο παιδί!.. Δεν μπορείς να έννοήσης άκόμη εσύ!..

— "Ω, δυστυχώς δ' αυτόν, ο μικρός έννοους πολύ καλά. Και με ψυχικόν σπαραγμόν έβλεπεν από τώρα εκείνο που θα συνέβαινε: μίαν ημέραν θα έπήγαιναν εις το σπίτι οι χωροφύλακες και θα τους πετούσαν στο δρόμο. Ούτε ο άηλιπισμένος πατέρας του, ούτε ή άρρωστη μητέρα του θάντειχον εις τέτοιαν συμφοράν... Και ο δυστυχισμένος Τώνης, έμπρός εις το φοβερόν αυτό όραμα, ήσθάνατο σιγά-σιγά να παραλύη, να του φεύγη όλον του το θάρρος.

Και όμως είχε θάρρος πολύ. Ητο ένα παιδί με δυνατήν ψυχήν, εν από τα παιδιά εκείνα, τα όποια ή γεινιάσις της θαλάσσης και ή καθημερινή μαζι της άναστροφή, τά συνειθίζει από μικρά νάντέχουσάν μεγάλοι εις τας συκινήσεις της ζωής.

— Ο γιός μου δεν φοβάται τίποτα! έλεγε με καμάρι ο Ρασκατσάς.

Και αλήθεια. Ούτε με τας ισχυροτέρας τρικυμίας, ο γέρο-ψαράς δεν έδιστάζε να τον παίρνη μαζί του' και όταν ή θάλασσα, μανιώδης και άγριεμένη, έκαμε την ψαρόβαρκα να χορεύη επάνω εις τα κύματά της, έπρεπε να έβλέπατε πως ο Τώνης έμενεν άτάραχος και γελαστός ένώπιον του κινδύνου... Ο μπάρμπα-Ρασκατσάς είχε δικής: ο υιός του δεν έφοβείτο τίποτε.

— "Αλλ' ο κίνδυνος που έβλεπε τώρα, ήτο άλλου είδους, πολύ διαφορετικός..

— "Αν δεν τον έφρίβιζε ή θάλασσα, οι χωροφύλακες όμως και οι δικαστικοί κλητήρες ήμπορούσε να τον φοβίζου... Και με μεγάλον κόπον και άγώνα κατώρθωνε να κρύπη τον βαθόν φόβον που τον έκυριε, όσον έσυλλογίζετο ή-καχόν που θα συνέβαινε μετ' όλίγας ημέρας..

— "Ήα, μπαμπά, είπε μετ' όλίγον, προσποιούμενος πάντοτε γαλήνην' ή

«Ο Τώνης έντευεν εις τον πατέρα του να τον ακολουθήση προς την άμαξαν.»

μαμμά θάνησυχῆ πεῦ άργήσαμε τόσο. — Έχεις δικήν, άπεκρίθη ο ψαράς' πάμε σπίτι γρήγορα.

Και ήτοιμάσθησαν να πάρουν το μονοπάτι που κατέβαινε ως το άππρο σπιτάκι της ακτής.

— "Αλλά μόλις έκαμαν όλίγα βήματα, ο κρότος ενός αυτοκινήτου εκλυκεν έξαρνα την προσοχήν των.

Μετ' όλίγα δευτερόλεπτα, άντήχησε παραεταμένος συριγμός σειρήνος και μία μεγαλοπρεπής λιμουζίνα έράνη εις μίαν στροφήν του δρόμου, άνάμεσα εις τους βράχους, τρέχουσα έλαταχώς προς το Σαιν-Ραφαέλ.

— "Ω, τους τρελλούς! τους τρελλούς! έπιθύρισε ο μπάρμπα Ρασκατσάς, ο όποιος, ως θαλασσινός, δεν έχωνε πολύ ταυτόκρητα.

— "Αλλά δεν έπρόθεσε να πῆ τίποτε άλλο, διότι, την ίδιαν στιγμήν, ήκούσθη ο κρότος μιάς εκρήξεως. Το αυτοκίνητον, το όποϊον μετά δυσκολίας συνεκράτει ο σωφρόνεις εις την διεύθυνσιν του, ύπέστη ένα φοβερόν τίνχημα και ή κουκούλα του προσέκρουσεν εις ένα μεγάλον βράχον, όπου όλίγον έλειψε να συντριβῆ.

(Έπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ίδε 'Οδηγῶ Κεφ. ΙΒ΄.]

α) Παιγνιον

Έστάλη υπό του 'Ηρώος της Έπαναστάσεως

	Ε	ΒΟΥ	Α	
ΠΑ	ΜΩΝ	ΔΑΣ	ΘΡΑ	ΓΗ
ΣΙ	ΜΕΙ	ΣΥ	ΝΩΝ	ΛΑ
	ΟΣ	ΛΟΣ	ΚΙ	

Να συναρμολογηθοῦν αι συλλαβαί αύται, ώστε ναποτελεσθοῦν τα ένέματα τεσσάρων αρχαίων στρατηγών.

β) Άκροστιχίς

Έστάλη υπό της Μεγάλης Ελλάδος

Τα αρχικά γράμματα κέντε μηνών σχηματίζουν άλλον μῆνα.

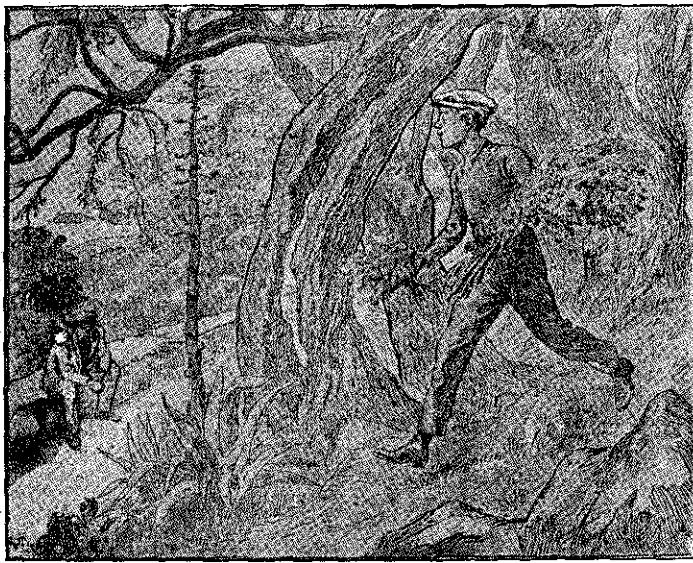
δ) Δια τους Σαλλομαδεΐς

Έστάλη υπό του 'Ηρώος των Βαλκανίων

Νάναγνωσθῆ το φωνηεντόικον τούτο.

Αήλοισ: Αί λύσεις—όσονώποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου,—συνοδεύονται άπαραιτήτως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου κληροῦ γραμματισμοῦ.

Νύσεις του 26ου φύλλου
α.) Έάν άντιστρέψωμεν την εικόνα, θα ιδωμεν ότι το ίδιον πρόσωπον του αναγινώσκοντος την επιστολήν, σχηματίζει εν άλλο πρόσωπον με υπογένειον και ρεπουμπλικαν. Αυτός είνε ο συγγενής.— β.) Μυτιλήνη, 'Ιμβρος, Θάσος, Τένεδος, Αήμος.— γ.) Tel qui rit vendredi, dimanche pleurera.

«Ιδές τί ώραία λουλούδια, μπαμπά!» (Σελ. 232, στ. γ΄.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΕΥΡΗΜΑ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

[Έγγραφο κατά παράκλησιν της Κας Μαρίας Ἀλεξανδρίδου διευθυντρίας τοῦ Ἐσωτερικοῦ Ἀσφαλείου καὶ ἐπιλήθη ἀπὸ μαθητοῦ τῆν Παιδαγωγικῆν, 10 Ἰουνίου 1916, εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς Φιλελευθερίας Ἐταιρίας, κατὰ τὴν ἐτησίαν Σχολικὴν Ἐορτήν.]

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

ΑΙ ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΕΣ ΠΟΥ ΤΟ ΠΡΩΤΟΠΑΙΣΑΝ:

- ΔΩΡΑ
ΦΑΙΔΡΑ
ΠΟΠΗ
ΛΙΑΗ
ΦΩΦΗ
ΜΑΡΙΚΑ
Στέλλα Στρατήγη
Θάλεια Ψευδικάκη
Καίτη Σχορλιάδη
Ἐλένη Ροϊλοῦ
Κάκια Ξενοπούλου
Δουλούκα Ξενοπούλου

[Κορίτσια 12 ἕως 15 ἐτῶν, φίλες τῆς Δώρας. Τὸ μικρότερον εἶνε ἡ Μαρίκα, τὸ πτωχότερον ἡ Φαίδρα, τὸ πλουσιώτερον ἡ Πόπη. Αὐτὴ κατοικεῖ ἐν ἴδιον οὐσίῳ μετὰ τὴν Δώρα, ἀλλὰ ἐντὸς ἐπάνω πύργου.]

ΕΡΑΣΜΙΑ, οἰκοδιδασκάλισσα, 20 ἐτῶν. Βενετία Τασσοπούλου
ΣΤΑΜΑΤΑ, μικρὴ καμαριέρα. Λυδία Λοῖζου

Ἡ Σκηρὴ σύγχρονη, στὰς Ἀθήνας, ἐντὸς οὐσίῳ τῆς Δώρας.

[Σαλὸν ἐντὸς οὐσίῳ τῆς Δώρας, ποῦ ἐφορᾶται τὰ γενεθλῖά της. Ἐπιπέλωσις οὐνεκιδωμένη. Θύρα ἐντὸς βάθος. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ λουλούδια. Ἡ Δώρα καὶ ἡ φίλης τῆς Λιλή, Φώφη καὶ Μαρίκα, μετὰ κομρὰ φορηματικὰ συναναστοφῆς, εἰνεομάζονται νὰ παίξουν. Ἡ Ἐρασμῖα, δασκάλισσα τῆς Δώρας, τῆς προσέχει, καθιερῶν ἡμῶν ἕκαστον, μετὰ τὸ ἐργασίῳ τῆς.]

Δώρα:— Λοιπὸν, κορίτσια, ἀρχίζουμε;

Λιλή:— Ναι, ναί. Ἐλάτε!

Φώφη:— Μὰ ὄχι. Σταθῆτε ἀκόμη νάλθουν κ' ἡ ἄλλες. Τί παιγνίδι μπορεῖ νὰ γίνῃ μετὰ τῆς;

Δώρα:— Τότε πάμε στὴν ταράτσα νὰ παίξουμε λίγο σχοινάκι, καὶ ἅμα ἔλθουν...

Ἐρασμῖα, τὴν διακόπτει:— Παρτόν. Ἡ μαμμά σας εἶπε νὰ μὴ σὰς ἀφίσω νὰ βγῆτε καθόλου στὴν ταράτσα. Φυσᾷ σήμερον καὶ μπορεῖ νὰ κρυώσετε.

Μαρίκα:— Μὰ βάζουμε καὶ τὰ ἐπανωφόρια μας...

Δώρα:— Ἡ μαμμά φοβάται, ὅχι μὴν κρυώσουμε, ἀλλὰ μὴ τῆς χαλάσουμε τὰ λουλούδια...

Ἐρασμῖα:— Καθόλου, δεσποινίς. Ἢ μαμμά δὲν κάνει καλλίτερον ἀπὸ σὰς, τὰ λουλούδια της. Καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ κοῦτε, γινετὶ ἐμένα ἄφισε νὰ σὰς προσέχω ὅσο νάλθῃ, κ' ἐγὼ ἔχω ὅλη τὴν εὐθύνη.

Δώρα:— Ὅσο! Μπορεῖ νὰ μετὰ τὴν εὐθύνη, ἀλλὰ τόσο αὐστηρὸ ἦρος εἶνε περὶ τὸ. Σήμερα ἔχω τὰ γενεθλῖά μου κ' ἐνοῶ νὰ διασκεδάσω μετὰ τῆς φίλης μου, ὅπως θέλω. Κόρια ποῦ χάρικα γινετὶ θὰ ἐφευγε λίγο ἡ μαμμά καὶ θὰ μέναμε μόνες!.. Δὲν ἤξερα, οὐκ ἔστι ἡ Μαρίκα ἀγριεῖται εἶσι, ἅμα ἔχει εὐθύνη.

Ἐρασμῖα, σηκώνεται:— Ὅσα θέλτε πῆτε, ἀλλὰ στὴν ταράτσα δὲν θὰ σὰς ἀφίσω. Πηγαίνω νὰ κλειδῶσω καὶ νὰ πάρω τὸ κλειδί. (Φεύγει.)

Δώρα, τρέχει ἀπὸ πίσω της:— Κυρία Ἐρασμῖα!.. κυρία Ἐρασμῖα!..

Φώφη, ἐμποδίζουσα τὴν Δώρα:— Ἀφισέ τη, Δώρα!.. δὲν πειράζει!.. Παίζουμε κ' ἐδῶ!..

Δώρα, γυρίζει πίσω, ἐντὸς οὐσίῳ:— Μοῦ κάνει μιά φούκα! Αὐτὴ θὰ μὰς τὰ χαλάσῃ ὅλα σήμερα...

Λιλή:— Κ' ἐγὼ δὲν τῶξερ, ὅτι ἡ δασκάλα σου εἶνε τόσο αὐστηρὴ.

Δώρα:— Μόνον ἅμα λείπει ἡ μαμμά. Τὴν ἀντικαθιστᾷ, βλέπετε.

Μαρίκα:— Εἶνε τοῦ καθήκοντος (μετὰ ἐιρωνίᾳ) μάτια μου!

Φώφη:— Μὰ ἔτσι πρέπει!..

Δώρα:— Ἐμπρός λοιπὸν, καὶ μεῖς τὸ καθήκον μετὰ. Σήμερα τὸ καθήκον εἶνε νὰ χαλάσουμε τὸν κόσμο. Δὲν εἶνε εἶσι; Καὶ σὰς προτείνω ν' ἀρχίζουμε μετὰ ξεφωνητᾷ.

Λιλή:— Μετὰ ξεφωνητᾷ!..

Δώρα:— Ναι. Θὰ ποῦμε, ὄλες μαζί, ἕνα τραγοῦδι.

Φώφη:— Ὡραία!.. Κάθησε λοιπὸν ἐντὸς πύργου, Δώρα!

Δώρα:— Μὰ νὰ φάμε πρώτα κάτι τί, νὰ νοῖξῃ ἡ φωνή μου!

Μαρίκα:— Κι' αὐτὸ χρειάζεται!

Φώφη, ἐντὸς Μαρίκα:— Λιχούδα!..

Δώρα, τοὺς βγάει μπουκνῶν ἕνα διμοκάκι:— Ἐλάτε, παίρνετε!.. μπουκνῶν!.. μπουκνῶν!.. Μπουκνῶν!.. Λιλή;.. Φώφη;.. Μαρίκα;.. Γρήγορα πρὶν ἔλθῃ ἡ κυρία Ἐρασμῖα καὶ φορηθῇ γινετὶ τὸ στομάχι μας!.. (Τὰ κορίτσια τρῶν. Ἐπειτα ἡ Δώρα κἀνετα ἐντὸς πύργου κ' ὄλες μαζί λένε ἕνα τραγοῦδι, ἀπὸ τὰ «Παναθήγεια».)

Ἐρασμῖα, ἐπιστρέφει ἐντὸς τραγοῦδων καὶ φωνάζει:— Ἐ, σὰς παρακαλῶ!.. Τ' εἶνε αὐτὰ!.. Δὲ ντρέπεσθε;

[Τὰ κορίτσια σωπαίνου ἐπιληρητᾷ.]

Δώρα, μετὰ θυμῷ:— Μὰ τί; οὔτε νὰ τραγοῦδησουμε δὲν θὰ μὰς ἀφίσετε οἷς;

Ἐρασμῖα:— Ναι, ὅσο θέλτε. Ἀλλὰ ὄχι τέτοια παληοτραγοῦδα! Ἐξέρετε πολὺ καλά, ὅτι ἡ μαμμά δὲν τὰ ἐπιτρέπει...

Δώρα:— Ἀλλὰ; τί; Μήπως θέλτε νὰ τραγοῦδησουμε Μπετόβεν; Ἢ κανένα δρατόριο τοῦ Σαῦν;

Ἐρασμῖα:— Ὅχι βέβαια, ἀφοῦ δὲν τὰ ξέρετε. Μπορεῖτε ὅμως νὰ πῆτε ἕνα τραγοῦδάκι σεμνὸ, ἠθικὸ καὶ διδακτικὸ.

Μαρίκα, ἐιρωνικά:— Ἐντάξει!

Δώρα, μετὰ πῆμα:— Πολὺ καλά!.. Σεμνὸ, ἠθικὸ καὶ ἐνάρετο! Ἐμπρός, κορίτσια! (Παίζει πάλι πιάνο καὶ τραγοῦδει κομικά.)

Σὲ βλέπω, ὄλαια, ὄλαια μελέα, τοῦ κήπου στολή. Τὰ πλάσινα φύλλα τὰ κόκκινα μῆλα μ' ἄλδουσαν πολὺ.

[Τὰ κορίτσια τὴν συνοδεῖον μετὰ γέλια.]

Λιλή, τραγοῦδει κομικά:—

Ὁ μῦλος γυρίζει
Ὁ μῦλος κροτεῖ
Πῆν - πῆν!

Ἄ, πόσο μῶρεσσε!
Καὶ μ' εὐχαριστεῖ.
Ἐἶν - Ἐἶν!

[Τὰ κορίτσια τὴν συνοδεῖον μετὰ γέλια.]

Ἐρασμῖα:— Κοροῦδέετε ὅσο θέλτε!

Ἄλλα δὲν σὰς ἀφίσω νὰ πῆτε!.. [Ἐντὸς τραγοῦδων ἀκόμη, ἀκούεται τὸ κουνδοῦν τῆς Δώρας.]

Δώρα, σηκώνεται ἀπὸ τὸ πιάνο μετὰ χαρὰ:— Ἄ! ἡ Πόπη ἢ ἡ Φαίδρα!.. Ἀλλὰ μᾶλλον ἡ Φαίδρα, γινετὶ ἡ Πόπη θὰ κἀτέβαινε ἀπὸ τὴν οὐραλίτσα. (Τρέχει πρὸς τὴν πόρτα. Τὰ κορίτσια τὴν ἀκολουθοῦν.) Σταμάτα! ἀνοῖξε γρήγορα. Ποῖος εἶνε;..

Φαίδρα, μπαίνει ἄσπρη, χαρούμενη, μετὰ τὸ καπέλλο της καὶ μετὰ τὸ ἐπανωφόρι της:— Ἐγὼ!.. Ἐγὼ!..

Ὅλες, μετὰ χαρὰ:— Ἄ, ἡ Φαίδρα! Καλόστι!..

Φαίδρα, ἀγκαλιάζει καὶ φιλεῖ τὴν Δώρα:— Καλημέρα, Δώρα μου! Χρόνια πολλά!.. Νὰ μὰς ζήσης!..

Δώρα:— Εὐχαριστῶ πολὺ, Φαίδρα μου. Μ' ἀργήσες λιγάκι... Τί ἐγένεες;

Φαίδρα, ἐντὸς φιλεῖ καὶ τὰ ἄλλα κορίτσια:— Καλημέρα, Λιλή μου... Καλημέρα, Φώφη μου... Καλημέρα, Μαρίκα μου... Δὲν λείπει, βλέπω, παρὰ ἡ Πόπη. Ὡραία!.. Ναι, ἀργήσασα λιγάκι, γινετὶ ὁ μπαμπᾶς χρειάστηκε τὸν ἄντρον καὶ δὲν εἶχα μετὰ πῶν νάλθω. Ἀλλὰ καλλίτερα!.. Ἄν ἐρχόμουν πῶ νορίς, δὲν θὰ μοῦ συνέβαινε τὸ μεγάλο αὐτὸ εὐτύχημα ἐντὸς δρόμου...

Δώρα:— Εὐτύχημα;

Λιλή, συγχρότως:— Στὸ δρόμο;

Φώφη:— Μὰ τί σοῦ συνέβη;

Φαίδρα, βλέπουσα τὴν Ἐρασμῖα:— Ἄ, παρτόν! δὲν σὰς εἶδα... Καλημέρα σας, κυρία Ἐρασμῖα... πὼς εἶσατε;.. (Τῆς δίδει τὸ χέρι της.)

Ἐρασμῖα:— Εὐχαριστῶ... Ἡ μαμμά σας εἶνε καλά;

Φαίδρα:— Πολὺ καλά, εὐχαριστῶ... Σὰς ἤθελε μάλιστα... Ἐξέρετε...

Δώρα, τὴν διακόπτει:— Μὰ θὰ μὰς πῆς τί εὐτύχημα σοῦ συνέβη; Ἄφισε τώρα τὴν κυρία Ἐρασμῖα... Τὰ λέτε ὑστερα.

Φαίδρα, ἐντὸς οὐσίῳ, ἐντὸς βγάει τὸ καπέλλο της καὶ τὸ ἐπανωφόρι της:— Ναι, ναί, ἔχετε δικη... θὰ εἶνε πῶ... εἶνε τόσο ἀπίστευτο!.. καὶ μετὰ νῶν τόσο χαρούμενη!.. Πετῶ, πετῶ ἀπὸ χαρὰ!.. (Φωνάζει.)

Σταμάτα!

Φώφη:— Ναι, αὐτὸ φαίνεται. Ἀλλὰ πὼς μας, νὰ χαροῦμε καὶ μετὰ!

Φαίδρα:— Ναι... λοιπὸν, ἀκούστε! (Λίγη τὸ ἐπανωφόρι της καὶ τὸ καπέλλο της ἐντὸς ὑπερόψου, ποῦ μπαίνει μιά στιγμὴ καὶ τὰ παίρνει ἔξω.) Μὰ ὄχι! δὲν θὰ σὰς πῶ!.. Καλλίτερα νὰ τὸ βρῆτε... Γιά, μαγεύστε. Τί νομίζετε, ὅτι μοῦ συνέβη, τὴν ὥρα ποῦ ἐρχόμουν ἐδῶ, καὶ ἀκριβῶς ἐντὸς ὁδοῦ Ἀκαδημίας, ἐκεῖ ἀπέξω ἀπὸ τὴν Ζωοδοχο Πηγὴ; Ἐμπρός!.. Σὰς θέλω! (Τὰ κορίτσια τὴν κινεῖον μετὰ ἀπορία.) Τίποτε;.. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τίποτε;.. (Βάσει τὰ χεῖρα της ἀπὸ πίσω καὶ τῆς κινεῖται.)

Λοιπὸν, περιμένω... Καμιά;

Δώρα:— Δὲν ξέρω... δὲν μπορῶ νὰ βρῶ τίποτα... Ἐκαμες καμμιὰ συνάντησι;..

Λιλή:— Καμμιὰ φίλη, ποῦ εἶχες νὰ τὴν ἰδῆς καιρῷ;

Φώφη:— Ἡ ἤξερες πὼς ἦταν ἀρρωστη καὶ τὴν εἶδες ἄσπρη καλά;

Μαρίκα:— Μὴν ἀπάντησες καμμιὰ πτωχὴ πρόσφυγα, καὶ μῶρεσσε νὰ τὴν εὐεργετήσης;..

Φαίδρα, ποῦ νεύει ἕως ὄλες ὄχι:— Τίποτα!

Τίποτα!.. Δὲν θὰ τὸ βρῆτε ποτέ... Ἄ, εἶσατε πολὺ μακριά. Δὲν εὐεργετήσα κανένα ἀπεναντίας, εὐεργετήθηκα!

Μαρίκα:— Σοῦ χάριον λοιπὸν τίποτα; Φαίδρα, ἐντὸς Μαρίκα:— Ἐπλησίωσες!

Δώρα:— Πὲς μας τὸ ἐπιτέλου; ἢ θὰ μὰς σκάσης!

Φαίδρα:— Ἐ λοιπὸν, νὰ το! (Φέροντι ἐμπρὸς τὰ χεῖρα της καὶ σηκώνει τὸ δεξιὸν της;) Βρῆκα ἐντὸς δρόμο αὐτὸ τώρατὸ βραχιόλι μετὰ ρολοῖ! (Σηκώνει λίγο τὸ μανίκι της καὶ τοὺς δειχνεῖ ἕνα χρυσὸ βραχιόλι-ρολόι, θαυμασιόν.)

Τὰ κορίτσια:— Ἄ!.. τί ὄραϊο!.. (Τὸ κινεῖον ἀπὸ κοντὰ.) Ἐξέχο!

Λιλή:— Εἶνε χρυσόν;

Φαίδρα:— Ὀλόχρυσόν!

Μαρίκα:— Καὶ δουλεύει τὸ ρολοῖ;

Φαίδρα:— Στὸ λεπτό!

Φώφη:— Ἐχει καὶ διαμαντᾶκια!

Φαίδρα:— Ἦρα! καὶ ὀκτὼ μίγραφιτᾶρια!..

Δώρα:— Τὸ εἶδα ἐγὼ ἀμέσως, ὅταν ἔβγαλε; τὸ ἐπανωφόρι σου. Ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθῶ δι' εἶνε εὐρημα! Ἐλεγα πὼς ἐντὸς χάρισε τὴν Πρωτοχρονιά ὁ μπαμπᾶς σου.

(Ἐστῆται σινέχει.)

[Ἀπὸ ἕνα βιβλιαράκι μετὰ ὄραϊα ποιήματα, ποῦ ἐτύπωσαν ὁ νεὸς κ. Πάνος Δ. Ταχτοπούλου, «Δροσοσταλίδες» μετὰ πρόλογο τοῦ Κωστῆ Παλαμά, ἀναδημοσίεωσεν τὸ χεῖρτωμένο αὐτὸ ἀπόσπασμα τοῦ ποιήματος; ποῦ ἐπιγράφεται «Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα». — Σ. τ. Δ.]

ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΙΑΣΤΙΚΗ ΜΕΡΑ

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Ἦνυσμα ἐντὸς περασμένα. — Σ. τ. Δ.

Δέξτε νὰ κερᾶσετε δαυμάσια τὸ καλοκαίρι σας;.. Δέξτε νὰ μὴν αἰσθανθῆτε οὔτε τὴν ζέστην τῆς ὥρᾳς, οὔτε τὴν μοναχὴν τῆς ἐξοχῆς, οὔτε τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν διακοσῶν; Προμνευθῆτε

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ," ΤΗΣ

Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς καθε σκεδὸν φυλλάδιον. — Εἶνε τὰ ὠραιότερα, τὰ διασκεδαστικώτερα καὶ τὰ μορφοτικώτερα ἀναγνώσματα τῆς νεογᾶίας. Προμνευθῆτε!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐυριπίδου

τὴν 14ην Ἰουνίου 1916.

ΑΠΟ σήμερον λοιπὸν ἀρχίζει τὸ νέον μνηστέριον «Ἡ Ἀρκαγὴ τῆς Νάδας». Εἶνε βέλεια πολλὴ ὄραϊα ἢ εἰσαγωγή; ἀλλὰ διὰ νὰ ἐνοήσῃτε πῶς ἐνδιαφέρον ἔχει αὐτὸ τὸ μνηστέριον καὶ πῶς ἀπολαύσιν ὅλα σὰς δόξαι, πρέπει νὰ περιμένετε ἀκόμη ἕνα-δύο φύλλα.

Ἐγιναν καὶ αἱ ἐξετάσεις τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Ὀδείου, εἰς τὴν ὁποίαν διδάσκει ὁ κ. Ζάννου. Μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι, μαζί μετὰ τὸν διδάσκαλόν των, ἐπαίαν τὸ γνωστὸν τριπῆρον δράμα τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου «Μοναχὸς».

Ἡ ἐπιτυχία των ἦτο μεγάλη. Ἡ πρωταγωνίστρια μάλιστα δ. Κούλα Ζερβῶ, ἡ ὁποία ἐπῆρε καὶ τὸ δίπλωμά της, μετὰ ἀργυροῦν μεταλλίων, κατεχειροποίητη.

Στηνμαχουάκι, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον ζεσπῶμα. Πὲς τοῦ μπαμπᾶ, ὅτι ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη λαμβάνω γράμματα, ἀλλὰ κἀμνον δύο καὶ τρεῖς μῆνας νὰ φθάσουν. Διαγωνισμὸς Λευκῶν Λέγων θὰ προκηρυχθῇ γρήγορα.

Σοῦ εὐχομαι, Ἡρώ Βελισσαρίου, τὴν ἐπιτυχίαν ποῦ ὀνειρεύεσαι. Ἐγέλασε μετὰ τὸ ἐπιστάδιον ποῦ μοῦ περιγράφεις. Ὅχι, διὰ τοὺς ἀγοραστὰς ἀποκλειστικῶς, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ τίποτε. Φαντάσου ἔβαρνα ἕνα Διαγωνισμὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἄνεκλειστον οἱ συνδρομηταὶ! Ὅθ ἦτο δικαίον; Ἀκριτὸν προνόμιον διὰ τοὺς ἀγοραστὰς εἶνε ἡ ἐπιμικρὰ πληρωμὴ συμμετογῆς των εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς. Εἰς δὲ τοὺς Ἐδδομαδιαλοῦς, ἔχουν ἀκριβῶς τὰ ἴδια δικαιώματα μετὰ τοὺς συνδρομητὰς.

Φαίνεται, Ἀφελῆς Σανθούλα, ὅτι τὰ μαργαριτᾶρια τοῦ Γάγγη φημίζονται διὰ τὸν ὄγκον των. Ἐπειδὴ δὲ τὰ γλωσσικὰ λάθη (ὀρθογραφικὰ, συντακτικὰ, μεταφραστικὰ) λέγονται συνηθῶς μαργαριτᾶ, ὁ φίλος μου ἐκείνος μετεξέρισθη τὴν φράσιν «μαργαριτᾶρια τοῦ Γάγγη», ὡς νὰ ἔλεγε πολὺ μεγάλα, πολὺ χοντρά λάθη.

Ἐλαβα, Ροδωδάφνη, κ' εὐχαριστῶ. Μ' ἔρωτες ἂν τὰ Κράτη καταδιώκουν τοὺς Σοσιαλιστάς. Μὰ κατὰ τὰ Κράτη. Τὰ πλεόν φιλελεύθερα, παραδειγματῶς χάριν, δὲν τοὺς καταδιώκουν, ἐκτός ὅταν... τὸ παρακλῶν. Εἰς τὰνελεύθερα ὅμως, τὰ τυραννικὰ Κράτη, δὲν το

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΟ ΕΥΡΗΜΑ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

[Εγγραφή κατά παράκλησιν της Κας Μαρίας Αλεξανδρίδου διευθυντρίας του Έσπεριου Κόλλεγίου και επαχθή από μαθητριάς της Παρασκευής, 10 Ιουνίου 1916, εις την μεγάλην αίθουσαν της Φιλεκπαίδευτικής Έταιρίας, κατά την ετήσιαν Σχολικήν Έορτην.]

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ :

ΑΙ ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΕΣ ΠΟΥ ΤΟ ΠΡΩΤΟΠΑΙΞΑΝ :

ΔΩΡΑ
ΦΑΙΔΡΑ
ΠΟΠΗ
ΛΙΑΗ
ΦΩΦΗ
ΜΑΡΙΚΑ

Στέλλα Στρατήγη
Θάλεια Πεφδικάκη
Καίτη Σκουριάννη
Ελένη Ροϊλού
Κάνια Ξενοπούλου
Λουλούκα Ξενοπούλου

[Κορίτσια 12 έως 15 ετών, φίλες της Δώρας. Το μικρότερο είνε η Μαρίκα, το πτωχότερο η Φαίδρα, το πλουσιώτερο η Πόπη. Αιτή κατοικεί εν τῷ ἴδιῳ οπίτι με τῆ Δώρα, ἀλλὰ σὸ ἐπάνω πάτωμα.]

ΕΡΑΣΜΙΑ, οἰκονομίστρια, 20 ἐτῶν. . . . Βενετία Τασσοπούλου
ΣΤΑΜΑΤΑ, μικρὴ καμαριέρα Λυδία Λοῖζου.

Ἡ Σκηρὴ ἀγγέλον, σὺς Ἀθήνας, σὸ οπίτι τῆς Δώρας.

[Σαῖον σὸ οπίτι τῆς Δώρας, ποὺ ἐστιάει τὰ γενέθλιά της. Ἐπίπιστος συνειδημένη. Θύρα σὸ βάθος. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ λουλούδια. Ἡ Δώρα καὶ ἡ φίλες τῆς Λιλή, Φώφῃ καὶ Μαρίκα, με κομρὰ φορεματάκια συναναστρωφῆς, ἐτοιμάζονται νὰ παίξουν. Ἡ Ἐρασμιά, δασκάλισσα τῆς Δώρας, τῆς προσέχει, καθισμένη σὲ μίαν ἄκρη, με τὸ ἐργασίῳ τῆς.]
Δώρα :— Λοιπὸν, κορίτσια, ἀρχίζουμε;
Λιλή :— Ναι, ναί. Ἐλάτε!
Φώφῃ :— Μὰ ὄχι. Σταθῆτε ἀκόμη νάλθουν κ' ἡ ἄλλες. Τί παιχίδι μπορεῖ νὰ γίνῃ με τέσσερῃς;
Δώρα :— Τότε πᾶμε στὴν ταράτσα νὰ παίξουμε λίγο σχοιναίκι. καὶ ἅμα ἔλθουν...
Ἐρασμιά, τὴν διακόπτει :— Παρντόν. Ἡ μαμμά σας εἶπε νὰ μὴ σᾶς ἀφίσω νὰ βγῆτε καθόλου στὴν ταράτσα. Φυσῶ σήμερα καὶ μπορεῖ νὰ κρυώσετε.
Μαρίκα :— Μὰ βάζουμε καὶ τὰ ἐπανωφόρια μας...
Δώρα :— Ἡ μαμμά φοβάται, ὄχι μὴν κρυώσουμε, ἀλλὰ μὴ τῆς χαλάσουμε τὰ λουλούδια...
Ἐρασμιά :— Καθόλου, δεσποινίς. Ἡ μαμμά δὲν κάνει καλλίτερο ἀπὸ σᾶς, τὰ λουλούδια τῆς. Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ κοῦτε, γιὰτί ἐμένα ἄφισε νὰ σᾶς προσέχω ὅσο νάλλθῃ, κ' ἐγὼ ἔχω ὅλη τὴν εὐθύνη.
Δώρα :— Οὐφ! μπορεῖ νὰ ξετε τὴν εὐθύνη, ἀλλὰ τόσο αὐστηρὸ ὑπόφ; εἶνε περνιττό. Σήμερα ἔχω τὰ γενέθλιά μου κ' ἐνωσὼ νὰ διασκεδάσω με τῆς φίλες μου, ὅπως θέλω. Κρίμα ποὺ χάριμα γιὰτί θὰ ἐφενεγε λίγο ἡ μαμμά καὶ θὰ μέναμε μόνες!.. Δὲν ἤξερα, ὅτι ἡ κυρία Ἐρασμιά ἀγριεὺει ἐστὶ, ἅμα ἔχει εὐθύνη.
Ἐρασμιά, σηκώνεται :— Ὅσα θέλετε πῆτε, ἀλλὰ στὴν ταράτσα δὲν θὰ σᾶς ἀφίσω. Πηγαίνω νὰ κλειδώσω καὶ νὰ πάρω τὸ κλειδί. (φρονεῖ).
Δώρα, τρέχει ἀπὸ πίσω τῆς :— Κυρία Ἐρασμιά!.. κυρία Ἐρασμιά!..
Φώφῃ, ἐμποδίζουσα τὴ Δώρα :— Ἀφισέτη, Δώρα!.. δὲν πειράζει!.. Παίζουμε κ' ἐδῶ!..
Δώρα, γυρίζει πίσω, στὰ κορίτσια :— Μοῦ κάνει μιά φουέρια! Αὐτὴ θὰ μᾶς τὰ χαλάσῃ ὅλα σήμερα...
Λιλή :— Κ' ἐγὼ δὲν τῶξερα, ὅτι ἡ δασκάλα σου εἶνε τόσο αὐστηρὴ.
Δώρα : Μόνον ἅμα λείπει ἡ μαμμά. Τὴν ἀντικαθιστῶ, βλέπετε.

Μαρίκα :— Εἶνε τοῦ καθήκοντος (μὲ εἰρωνεία) μάτια μου!
Φώφῃ :— Μὰ ἐστὶ πρέπει!..
Δώρα :— Ἐμπρός λοιπὸν, καὶ μεῖς τὸ καθήκον μας. Σήμερα τὸ καθήκον μας εἶνε νὰ χαλάσουμε τὸν κόσμον. Δὲν εἶν' ἔτσι; Καὶ σᾶς προτείνω ν' ἀρχίζουμε με ξεφωνητά.
Λιλή :— Μὲ ξεφωνητά;!
Δώρα :— Ναι. Θὰ ποῦμε, ὅλες μαζί, ἕνα τραγουδί.
Φώφῃ :— Ὡραία!.. Κάθισε λοιπὸν σὸ πιάνο, Δώρα!
Δώρα :— Μὰ νὰ φάμε πρώτα κάτι τί, νὰ νοῖεῖ ἡ φωνή μας!
Μαρίκα :— Κι' αὐτὸ χρειάζεται!
Φώφῃ, στὴ Μαρίκα :— Λιχουδά!..
Δώρα, τοὺς βράζει μοιροπνία 'ς ἕνα δικαίον. — Ἐλάτε, παίρνετε!.. μπόλικα! μπόλικα!.. Μπουκοῦθητε!.. Λιλή, Φώφῃ, Μαρίκα!.. Γρηγορα πρὶν ἔλθῃ ἡ κυρία Ἐρασμιά καὶ βοθηθῇ γιὰ τὸ στομάχι μας!.. (Τὰ κορίτσια φρονεῖ. Ἐπειτα ἡ Δώρα κάθεται σὸ πιάνο κ' ὅλες μαζί λένε ἕνα τραγουδί, ἀπὸ τὰ «Παναθήναια».)
Ἐρασμιά, ἐπιστρέφει ἐνφ τραγουδοῦν καὶ φωνάζει. — Ἐ, σᾶς παρακαλῶ!.. Τ' εἶν' αὐτὰ;!.. Δὲ ντρέπεστε;
[Τὰ κορίτσια σιωποῦν ἐκκληνκτα].
Δώρα, με θυμῶ. — Μὰ τί; οὔτε νὰ τραγουδήσουμε δὲν θὰ μᾶς ἀφίσετε σῆς;
Ἐρασμιά :— Ναι, ὅσο θέλετε. Ἀλλὰ ὄχι τέτοια καληποτάγουνδα! Ξερετε πολὺ καλά, ὅτι ἡ μαμμά δὲν τὰ ἐπιτρέπει...
Δώρα :— Ἀλλὰ; τί; Μήπως θέλετε νὰ τραγουδήσουμε Μπετόβεν; Ἡ κανένα δρατόριο τοῦ Κάυδν;
Ἐρασμιά :— Ὁχι βέβαια, ἀφοῦ δὲν τὰ ξερετε. Μπορεῖτε ὅμως νὰ πῆτε ἕνα τραγουδάκι σεμνὸ, ἠθικὸ καὶ διδακτικὸ.
Μαρίκα, ἐξωνικά. — Ἐνάρετο!
Δώρα, με πείσμα :— Πολὺ καλά!.. Σεμνὸ, ἠθικὸ καὶ ἐνάρετο! Ἐμπρός, κορίτσια! (Παίζει πάλι πιάνο καὶ τραγουδεῖ κομμάκι.)
Σὲ βλέπω, ὄλαια, ὄλαια μηλέα, τοῦ κήπου στολή. Τὰ πλάσινα φύλλα τὰ κόκκινα μῆλα Μ' ἄλεσον πολὺ.

[Τὰ κορίτσια τὴ συνοδεοῦν με γέλια.]
Λιλή, τραγουδεῖ κομμάκι :—
Σὲ βλέπω, ὄλαια, ὄλαια μηλέα, τοῦ κήπου στολή. Τὰ πλάσινα φύλλα τὰ κόκκινα μῆλα Μ' ἄλεσον πολὺ.
[Τὰ κορίτσια τὴ συνοδεοῦν με γέλια.]
Λιλή, τραγουδεῖ κομμάκι :—

Ὁ μύλος γυρίζει
Ὁ μύλος κροτεῖ
Πῆλιν - πῆλιν!
Ἄ, πόσο μᾶρέσει
Καὶ μ' εὐχαριστεῖ.
Βῆλιν - βῆλιν!
[Τὰ κορίτσια τὴ συνοδεοῦν με γέλια.]
Ἐρασμιά :— Κοροιδεῦετε ὄσο θέλετε! Ἀλλὰ δὲν σᾶς ἀφίνω νὰ πῆτε!.. [Ἐνφ τραγουδοῦν ἀκόμη, ἀκούεται τὸ κουνδοῦν τῆς πόρτας.]
Δώρα, σηκώνεται ἀπὸ τὸ πιάνο με χαρὰ :— Ἄ! ἡ ἡ Πόπη ἢ ἡ Φαίδρα!.. Ἀλλὰ μᾶλλον ἢ Φαίδρα, γιὰτί ἡ Πόπη θὰ κατέβαινε ἀπὸ τὴ σκαλίτσα. (Τρέχει πρὸς τὴν πόρτα. Τὰ κορίτσια τὴ ἀκολουθοῦν.) Σταμάτα! ἀνοῖξε γρήγορα. Ποιὸς εἶνε;..
Φαίδρα, μπαίνει ζωηρά, χαρούμενη, με τὸ καπέλλο τῆς καὶ με τὸ ἐπανωφόρι τῆς :— Ἐγὼ! ἐγὼ!..
Ὅλες, με χαρὰ :— Ἄ, ἡ Φαίδρα! Καλὸς στή!..
Φαίδρα, ἀγκαλιάζει καὶ φιλεῖ τὴ Δώρα :— Καλημέρα, Δώρα μου! Χρόνια πολλά!.. Νὰ μᾶς ζήσης!..
Δώρα :— Εὐχαριστῶ πολὺ, Φαίδρα μου. Μ' ἄργησες λιγάκι... Τί ἔγινες;
Φαίδρα, ἐνφ φιλεῖ καὶ ἄλλα κορίτσια :— Καλημέρα, Λιλή μου... Καλημέρα, Φώφῃ μου... Καλημέρα, Μαρίκα μου... Δὲν λείπει, βλέπω, παρὰ ἡ Πόπη. Ὡραία!.. Ναι, ἄργησα λιγάκι, γιὰτί ὁ μπαμπᾶς χρειάσθηκε τὸν ὑπηρέτη καὶ δὲν εἶχα με ποιὸν νάλλθω. Ἀλλὰ καλλίτερα!.. Ἄν ἐρχόμουν πῶ νωρῆς, δὲν θὰ μοῦ συνβραῖνε τὸ μεγάλο αὐτὸ εὐτύχημα στὸ δρόμο...
Δώρα :— Εὐτύχημα;
Λιλή, συγχρότως. — Στὸ δρόμο;
Φώφῃ :— Μὰ τί σοῦ συνέβη;
Φαίδρα, βλέπουσα τὴν Ἐρασμιά :— Ἄ, παρντόν! δὲν σᾶς εἶδα... Καλημέρα σας, κυρία Ἐρασμιά... πῶς εἶσθε;.. (Τῆς δίδει τὸ χεῖρ τῆς.)
Ἐρασμιά :— Εὐχαριστῶ... Ἡ μαμμά σας εἶνε καλά;
Φαίδρα :— Πολὺ καλά, εὐχαριστῶ... Σᾶς ἤθελε μάλιστα... Ξερετε...
Δώρα, τὴν διακόπτει. — Μὰ θὰ μᾶς πῆς τί εὐτύχημα σοῦ συνέβη; Ἀφισε τὴν ἡ κυρία Ἐρασμιά... Τὰ λέτε ὕστερα.
Φαίδρα, στὰ κορίτσια, ἐνφ βγάει τὸ καπέλλο τῆς καὶ τὸ ἐπανωφόρι τῆς. — Ναι, ναί, ἔχετε δικη... θὰ σᾶς πῶ... εἶνε τόσο ἀπίστευτο!.. καὶ με κάνει τόσο χαρούμενη!.. Πετῶ, πετῶ ἀπὸ χαρὰ!.. (Φωνάζει.)
Σταμάτα!
Φώφῃ :— Ναι, αὐτὸ φαίνεται. Ἀλλὰ πῆς μας, νὰ χαροῦμε καὶ μεῖς!
Φαίδρα :— Ναι... λοιπὸν ἀκούστε! (Δίνει τὸ ἐπανωφόρι τῆς καὶ τὸ καπέλλο τῆς στὴν ὑπηρέτρια, ποὺ μπαίνει μιά σιγμὴ καὶ τὰ παίρνει ἔξω.) Μὰ ὄχι! δὲν θὰ σᾶς πῶ!.. Καλλίτερα νὰ τὸ βρῆτε... Για, μαντεύστε. Τί νομίζετε, ὅτι μοῦ συνέβη, τὴν ὥρα ποὺ ἐρχόμουν ἐδῶ, καὶ ἀκριβῶς στὴν ὁδοὶ Ἀκαδημίας, ἐκεῖ ἀπέξω ἀπὸ τὴ Ζωοδοχο Πηγή; Ἐμπρός!.. Σᾶς θέλω! (Τὰ κορίτσια τὴν κυττάζουν με ἀπορία.) Τίποτε;.. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τίποτε;.. (Βάζει τὰ χεῖρα τῆς ἀπὸ πίσω καὶ τῆς κυττάζει.) Λοιπὸν, περιμένω... Καμμιά;
Δώρα :— Δὲν ξέρω... δὲν μπορῶ νὰ βρῶ τίποτα... Ἐκαμμε καμμιὰ συνάντησι;..
Λιλή :— Καμμιὰ φίλη, ποῦ εἶχες νὰ τὴν ἴδῃς καιρῶ;..
Φώφῃ :— Ἡ ἤξερες πῶς ἦταν ἀρρώστη καὶ τὴν εἶδες ἄσφαμα καλά;
Μαρίκα :— Μὴν ἀπάντησες καμμιὰ πτωχὴ πρόσφυγα, καὶ μπόρσες νὰ τὴν εὐεργετήσης;..
Φαίδρα, ποὺ νεύει 'ς ὅλες ὄχι. — Τίποτα!

Τίποτα!.. Δὲν θὰ τὸ βρῆτε ποτέ... Ἄ, εἶσθε πολὺ μακριά. Δὲν εὐεργέτησα κανένα ἀπεναντίας, εὐεργετήθηκα!
Μαρίκα :— Σοῦ χάρισαν λοιπὸν τίποτα;
Φαίδρα, στὴ Μαρίκα :— Ἐπλησίασες!
Δώρα :— Πῆς μας τὸ ἐπιτέλου; θὰ μᾶς σκάσης!
Φαίδρα :— Ἐ λοιπὸν, νὰ το! (Φρονεῖ ἐμπρός τὰ χεῖρα τῆς καὶ σηκώνει τὸ δεξιὸ τῆς;) Βρῆκα στὸ δρόμο αὐτὸ τὸ καιρὸ βραχιόλι με ρολοῖ! (Σηκώνει λίγο τὸ μανίκι τῆς καὶ τοὺς δείχνει ἕνα χρυσὸ βραχιόλι-ρολοῖ, θαυμασῶς.)
Τὰ κορίτσια :— Ἄ!.. τί ὄραϊο!.. (Τὸ κυττάζουν ἀπὸ κοντά.) Ἐξοχο!
Λιλή :— Εἶνε χρυσὸ;
Φαίδρα :— Ὁλόχρυσο!
Μαρίκα :— Καὶ δουλεύει τὸ ρολοῖ;
Φαίδρα :— Στὸ λεπτό!
Φώφῃ :— Ἐχει καὶ διαμαντάκια!
Φαίδρα :— Ἐρία! καὶ ὀκτώ μογαριτάρια!..
Δώρα :— Τὸ εἶδα ἐγὼ ἀμέσως, σταν ἔβγαλες τὸ ἐπανωφόρι σου. Ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι εἶνε εὐρημα! Ἐλεγα πῶς στὸ χάρισε τὴν Πρωτοχρονιά ὁ μπαμπᾶς σου. (Ἐπεται σινέχεια)

[Ἀπὸ ἕνα βιβλιαράκι με ὄραϊα παίχματα, ποὺ ἐτύπωσεν ὁ νέος κ. Πάνος Δ. Ταχτοπούλος, — «Δροσοσταλίδες» με πρόλογο τοῦ Κωστῆ Πιλαμά, — ἀναδημοσιεύω τὸ χαρακτηριστικὸ ἀποσπάσμα τοῦ ποιήματος; ποὺ ἐπιγράφεται «Γόρσιμα στὰ περασμένα». — Σ. τ. Δ.]

ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΙΑΣΤΙΚΗ ΜΕΡΑ

Ὁι ποδῖτσα σκολιάτικη,
Παιγνιδάκια καὶ σβόλοι,
Σταυραστοί, σβούρες, τρέξιμο
Στῆς χορᾶς τὸ περιβόλι,
Ὁ! συντρόφοι παιδιαστικοί, —
Κι' ἂν σᾶς ἔχασα τώρα
Κι' ἂν γυρῶ σὲ τρικύμισμα
Σὴν κλαρὶ σὲ μιά μπόρα,
Κι' ἂν καράβι σὸ πέλαγο
Σὲ μιά πᾶλη κυκλίτσω,
Κι' ἂν σιφῶνι σὸ δρόμο μου
μᾶρο ξακρῶς,
Κι' ἂν κυλῶ σᾶλλα κύματα;
Κι' ἂν πετῶ σ' ἄλλη σφαῖρα, —
Πάντα τρέχω τ' ἀπόβραδο
Στὴν παιδιαστικὴ μέρα.
Στὰ παιδιαστικά χρόνια μου
Ποῦ σὴν ὄνειρα πᾶνε,
Στους συμνηρῶς ποὺ χαλάσανε
καὶ ψηλὰ δὴν κετᾶνε.
Στὰ κρυφτοῦλια ποὺ ἀξέγγισα
Πιὰ δὲν παίζω σὸ δρόμο,
Στὰ παιγνιδία ποὺ γείρανε
Στὸ σκληρότατο νόμο.
Στὰ παλιὰ τὰ συντρόφια μου,
Στους παιδιαστικούς φίλους,
Στῶν ἀργῶν τὰ τρεξίματα,
Στὰ χωράφια, στοὺς μύλους,
Τριγυρῶ καθ' ἀπόβραδο
Κι' ἂς πετῶ σ' ἄλλη σφαῖρα...
— Ὁ γλυκὸ τὸ νοστάλγιμα!
Στὴν παιδιαστικὴ μέρα!

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚὸΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Δεκανεὺς. — Διὰ νὰ θάψουν ἕνα στρατιωτικὸν με συνοδείαν καὶ μουσικὴν, τί πρέπει νὰ εἶνε;
Ὁ Κορυφιοκεφαλᾶκης. — Πρῶτα - πρῶτα, πιναμῶς.
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἡρώος τῶν Βαλκανίων

Θέλετε νὰ κερᾶσετε δαυμάσια τὸ καλοκαίρι σας;.. Θέλετε νὰ μὴν αἰσθανθῆτε οὔτε τὴν ἔσπερν τῆς ἀδελφῆς, οὔτε τὴν μοναχὴν τῆς ἐφορῆς, οὔτε τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν διακοσῶν; Προμυθευθῆτε

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ „ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,, ΤΗΣ

Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν φυλλάδιον. — Εἶνε τὰ ὠραιότερα, τὰ διασκεδαστικώτερα καὶ τὰ μορφωτικώτερα ἀναγνώσματα τῆς νεογᾶίας. Προμυθευθῆτε!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐυφριπίδου
τὴν 14ην Ἰουνίου 1916.

ΑΠΟ σήμερον λοιπὸν ἀρχίζει τὸ νέον μυθιστόρημα «Ἡ Ἀρπαγὴ τῆς Ναῦας». Εἶνε βέβαια πολὺ ὄραϊα ἢ εἰσαγωγὴ ἀλλὰ διὰ νὰ ἐνοήσετε πόσον ἠδιαφέρον ἔχει αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα καὶ πόσον ἀπόλαυσιν θὰ σᾶς δώσῃ, πρέπει νὰ περιμένετε ἀκόμη ἕνα-δύο φύλλα.
Ἐγιναν καὶ αἱ ἐξετάσεις τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Ὁδείου, εἰς τὴν ὁποῖαν διδάσκει ὁ κ. Ζάννος. Μαθητὰ καὶ μαθήτριαι, μαζί με τὸν διδάσκαλόν των, ἐπίειξαν τὸ γυναικῶν τρίπρακτον δρᾶμα τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου «Μοναρχίδη». Ἡ ἐπιτυχία των ἦτο μεγάλη. Ἡ πρωταγωνίστρια ἀμίσητα δ. Κούλα Ζερβοῦ, ἡ ὁποία ἐπῆρε καὶ τὸ δίπλωμα τῆς, με ἀργυροῦν μεταλλίων, κατεχειροκροτήθη.
Στηνημαρτυρία, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον ἔσπαθωμα. Πῆς μὲ μαμπᾶ, δὲ ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη λαμβάνω γράμματα, ἀλλὰ κάμουν δύο καὶ τρεῖς μῆνας νὰ φθάσουν. Διαγωνισμῶς Λευκῶν Δέξων θὰ προκηρυχθῇ γρήγορα.
Σοῦ εὐχαριστῶ, Ἡρώ Βελισσαρίου, τὴν ἐπιτυχίζν ποὺ ὄνειρεῖσεται. Ἐγέλασα με τὸ ἐπιστόδιον ποὺ μοῦ περιγράφει. Ὁχι, διὰ τοὺς ἀγοραστὰς ἀποκλειστικῶς, δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ γίνῃ τίποτε. Φαντάσσο ἔφαρνα ἕνα Διαγωνισμὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θάπεκλιετο οἱ συνδρομηταὶ! Ὁ ἦτο δίκαιον; Ἀρετὸν προνόμιον διὰ τοὺς ἀγοραστὰς εἶνε ἡ ἐπι μικρὰ πληρωμῆ συμμετοχῆ των εἰς τοὺς Διαγωνισμῶς. Εἰς δὲ τοὺς Ἐβδομαδιαίους, ἔχουν ἀκριβῶς τὰ ἴδια δικαιώματα με τοὺς συνδρομητᾶς.
Φαίνεται, Ἀφελῆς Σανθούλα, ὅτι τὰ μαργαριτάρια τοῦ Γάγγη φημίζονται διὰ τὸν ὄγκον των. Ἐπειδὴ δὲ τὰ γλωσσικὰ λάθη (ὀρθογραφικά, συντακτικά, μεταφραστικά) λέγονται συνήθως μαργαριτᾶ, ὁ φίλος μου ἐκείνος; μετεχειρίσθη τὴν φράσιν «μαργαριτᾶ τοῦ Γάγγη», ὡς νὰ ἔλεγε πολὺ μεγάλα, πολὺ χοντρά λάθη.
Ἐλαβα, Ροδοδάφνη, κ' εὐχαριστῶ, Μ' ἐρωτᾶς ἂν τὰ Κράτη καταδικῶν τοὺς Σοσιαλιστᾶς. Μὰ κατὰ τὰ Κράτη. Τὰ πλεόν φιλελεύθερα, παραδείγματος χάριν, δὲν τοὺς καταδικῶν, ἐκτὸς ὅταν... τὸ παρακλῶν. Εἰς πάντελευρα ὅμως, τὰ τυραννικὰ Κράτη, δὲν τοὺς ἀφίωνον σὲ χλωρὸ κλαδί. Ἐφαρνα εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἔχαν φανῆ τελευταίως μερικοὶ Σοσιαλισταί, οἱ ὁποῖοι ἀπηγγονίσθησαν ὅλοι! — Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ἄσα γράφεις.
Βέβαια, Ἰρελλῆ Κορφατοπούλα, μ' εὐχαριστεῖ νὰ μοῦ γράφεις συχνά. Ὅστε τώρα με τῆ ἐξοστῆ, δὲν ἔχεις ὄρεσι οὔτε νὰ γράφω, οὔτε νὰ ἐργάζομαι, οὔτε τίποτα. Φαντάσο ὅμως ἂν αὐτὸ πῶλεγα κ' ἐγὼ... τί φύλλο θὰ ἐλαμβάνατε τώρα τὸ καλοκαίρι; Καὶ σημείωσε, ὅτι ἐδῶ στᾶς Ἄ-

θῆνας κάνει πολὺ περισσότερη ζήτησὴ παρὰ τὴν Κέρκυρα.
Ὁ Ἀκάσιος Κύκλαρος μοῦ διηγείται, πῶς εἶδε μίαν ἡμέραν ἕνα φύλλον μου κ' ἐμαγευθῆ. «Ἀπὸ τότε—λέγει,—σὲ ἀγόρασα κάθε Σάββατον, κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, διότι ἐφοβοῦμην μὴ μοῦ τὸ ἀπαγορεύσουν. Μίαν ἡμέραν, ἀνεκαλύφθη μ' ἕνα φύλλον σου εἰς τὰς χεῖρας, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώσκον ἀπλήστως. Ἐνόμισα ὅτι θὰ εἶχα φωνῆς; καὶ μαλωμάτια. Ἀλλὰ ὄχι! ἡ μητέρα μου, παλῆά σου συνδρομητρία, ἔχαρη πολὺ καὶ μ' ἐνεγράψε συνδρομητῆν.» Ἐστὶ ἀπέκτησα ἕνα καλὸν φίλον, ποῦ τὸν ἔχω τώρα ἔξη χρόνια. Μόνον ποῦ δὲν μοῦ ἔγραφε, γιὰτί τὸ σμυρινὸν εἶνε τὸ πτωχὸν τοῦ γράμμα. Ἐλπίζω ὅμως, τώρα ποῦ ἔκαμε τὴν ἀρχὴν, νὰ ἐξακολουθήσῃ.
Ἀπερθε Νίκη, σὲ συγχάρω διὰ τὸ ἄριστα σὲ συγχάρω ἀκόμη διὰ τὴν ὠραιότητα αὐτῆν ἐπιστολῆν, με τὴν ὁποῖαν μοῦ τὸ ἀναγγέλλεις. Ὅσον διὰ τὴν ἀδελφὴν σου, ἀφοῦ ὑπῆρξε μαθήτρια τοῦ κ. Κορυτίδου, φανταζομαι με πόσον δεξιότητα καὶ ζήλον θὰ διευθόνῃ αὐτὸ τὸ Ἡεροναγωγεῖον!
Ὡραίας ἐπιστολᾶς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς; Τραγουδῆ τῆς Λευτεριάς, Ἀυτομαρτυρία τοῦ Βυζαντίου, Ἀσπὴ τῆς Δόξης, Ἐγγλεζάκι, Ἀντρομιμένος Κορυμιάς, Παιρὶς τῶν Ἡρώων, Ἡρώς τῶν Βαλκανίων, Βασίλισσα τῶν Ἀνθῶν, Ἄγία Σοφία καὶ Μικρὸς Σουλταῆς. — Ἐξετέλεσα τῆς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς :
«Στὸ μαγευμένον ἀστέρει». — «Ἦνας τᾶρος». — «Τὸ μπουνιτό». — «Ἐαρ». — «Ἡ αὐγὴ». — «Μία μεγάλη εὐχή». — «Τὰ ὄρφανά». — «Περίπέτες». — «Ἀστεῖον». — «Ἀπροσέβια». — «Μέτρα δέκα». — «Γνωμί». — Τὸ τίμημα τῆς τροφῆς. — Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἐδδ. Διαγωνισμῶς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὁδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεῖται ἐπὶ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μᾶχα τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεῖσονται ἀπὸ Ἄ ἀνήκουν εἰς ἀγόρευα, καὶ βου ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα : Ἐρως τῆς Ἐλευθερίας, ἂ. (...).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλάξουν ὁ Πειρατικὸς Διάβολος (0) με τῆ Ἰουλιανῶν, Ἡλιοβασίλευμα, Μίαν Ἰσραηλοῦταν. — ἡ Ἡρώς τῶν Ἀκρομαρτυριῶν (0) με Ἀνθισμένην Βαμβακίαν, Ἀνθοσπαρμένην

